

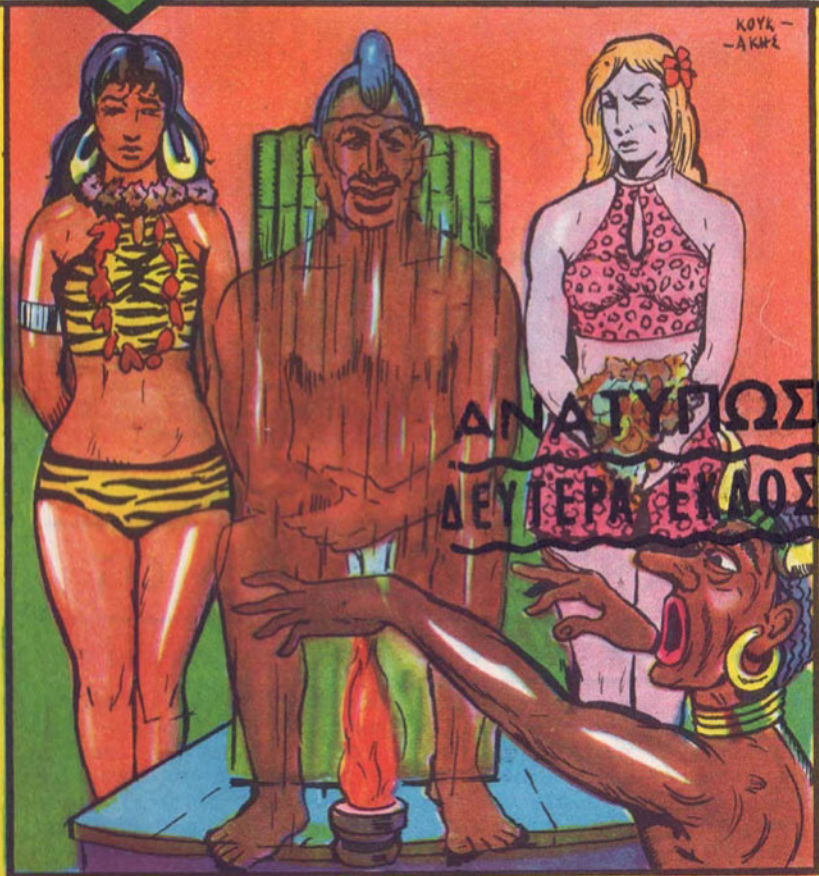
ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
91

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

ΚΟΥΚ —
— ΑΚΗΣ

ΑΝΑΤΥΡΙΩΣΙΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τὰ όρμητικά νερά τού στοιχειωμένου ποταμιού παρασύρουν
τούς δύο γίγαντες, τις συντρόφισσές τους και τούς νάνους.

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

ΤΟ ΘΕΪΚΟ ΣΤΕΜΑ !

Τού ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Καρδιά κροκόδειλου και
ψυχή τίγρις έχει ο άπαίσιος
μαύρος γίγαντας Γιαχάμπα!

Τό μεγάλο όνειρο της ά-
μαρτωλής ζωής του είναι νά
έξοντώση τόν Ταρζάν και τόν
Γκαούρ. Νά γίνη αυτός ο ά-
φέντης κι άρχοντας της Ζού-
γκλας!

“Ετσι, κι αυτή τη φορά, στή-
νει μιá σατανική παγίδα. Και
καταφέρνει νά ξεγελάση, στό
θαθύ σκοτάδι, τούς δύο γί-
γαντες και τις συντρόφισσές
τους. Τούς αϊχμαλωτίζει —
άλλοίμονο — μέσα σ' ένα με-
γάλο και γερό δίχτυ. Άπ' αύ-

τὰ πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ζούγκλας γιὰ νὰ πιάνουν τ' ἄγρια θηριὰ της.

“Υστερα διατάζει τοὺς μαύρους τοῦ δαίμονες νὰ δέσουν τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού σὲ δυὸ χοντρές κολῶνες. Καὶ ἀφθαστος στὸ πέταγμα τοῦ μαχαίριου καθὼς εἶναι, καταπιάνεται μ' ἓνα τραγικὸ παιχνίδι: Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ πετάει μὲ ὀρμὴ μεγάλα φτερωτὰ μαχαίρια. Καὶ τὰ καρφώνει, μὲ καταπληκτικὴ ἀκρίβεια στοὺς πασσάλους. Σύρριζα στὰ κεφάλια καὶ στὰ κορμιά τῶν δυὸ γυναικῶν. Χωρὶς κανέν' ἀπ' αὐτὸ νὰ λαθεύῃ καὶ νὰ θρίσκη πάνω τους.” (*)

Ὁ Ταρζάν μ' ἓνα πολὺ ἐξυπνο τέχνασμα καταφέρνει νὰ τραυματίσῃ μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ στὰ στήθεια τὸν Γιαχάμπα. Καὶ νὰ τὸν σωριάσῃ κάτω ἀναίσθητο.

Ἀμέσως λύνει τὸν Γκαοῦρ καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες. Κι ὅλοι μαζί κάνουν νὰ φύγουν.

Μὰ δὲν προφθαίνουν. Οἱ ἀραπάδες χύνονται μανιασμένοι πάνω τους. Ζητᾶνε νὰ τοὺς κατασπαράξουν...

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀφάνταστα τραγικές!

Ὁ Ποκοπικό θρίσκει στὰ ψηλὰ κλαδιὰ ἐνός δέντρου, φοβῶντας στὸ κεφάλι τοῦ τὸ στέμα κάποιου θεοῦ τῶν

ἰθαγενῶν.

Εἶναι τὸ καύκαλο μιᾶς χελῶνας, στολισμένο μ' ἓνα μεγάλο μαῦρο διαμάντι. Τὸ παράξενο αὐτὸ καπέλλο φαίνεται πὼς ἔχει μεγάλες καὶ ὑπερφυσικὲς ιδιότητες. Θηριὰ κι ἄνθρωποι σέβονται καὶ ὑπακούουν σ' ἐκεῖνον πού θὰ τύχῃ νὰ τὸ φοράῃ!

Ἔτσι ὁ νᾶνος, βλέποντας τὸ κακὸ πού γίνεται ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο. Εἶναι θέβαιος πὼς μόλις φθάσῃ κάτω κι ἀντικρύσουν οἱ ἀραπάδες τὸ θεϊκὸ τοῦ στέμα, θὰ πέσουν νὰ τοῦ ἀνασπαστοῦν τίς... ποδάρεις!

Ὅμως τὴν ἴδια τραγικὴ στιγμὴ, ὁ Πίκ, εἶτε γιὰ νὰ παίξῃ, εἶτε ἴσως καὶ γιὰ ἄλλο λόγο, χυμᾶει, ἀπὸ τὴ θέσι πού θρίσκειται, πρὸς τὸ νᾶνο πού κατεβαίνει. Καὶ ἀρπάζοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ τὸ θεϊκὸ στέμα, ξεμακραίνει φτερουγίζοντας.

Ἔτσι ὁ νᾶνος, χωρὶς πιὰ τὸ χελωνοκαύκαλο μὲ τὸ διαμάντι, δὲν μπορεῖ νὰ κίνη τίποτα γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς φίλους του...

Στὸ μεταξύ οἱ μαῦροί τοῦ Γιαχάμπα ἔχουν καταφέρει ν' ἀρπάξουν στὰ χέρια τοὺς τὸν Γκαοῦρ, τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού. Τραβᾶνε τίς τεράστιες μαχαίρες τοὺς νὰ νὰ τοὺς κομματιάσουν!

Ὁ Ποκοπικό, στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου πού θρίσκειται, δακρύζει ἀπὸ συγκίνηση.

— “Ἄειντε! τοὺς φωνάζει. Αἰωνία σας ἡ μνήμη καὶ ζωὴ στὰ κατοικομουλάρὰ σας! Τί

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος ἀριθ. 90, πού ἔχει τὸν τίτλο: «ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ».

κι αν πεθάνετε; 'Υγεία νά υπάρχη! Αυτό είναι τὸ πᾶν!

Μά νά: Τὴν ἴδια αὐτὴ τραγικὴ στιγμή κάτι ἀναπαύετο κι ἀπίστευτο γίνεται...

—«ΧΟΥΡ, ΒΑΝΑΧ, ΒΑΝΑΧ!

Φαίνεται πὼς το καίκαλο τῆς χελῶνας μὲ τὸ μεγάλο μαῦρο διαμάντι, ἄρρεσε πολὺ στὸν Πίκ.

"Ετσι, ἀρπάζοντάς το ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ποκοπικο, ἔρχισε νά χαμηλώνη, νά χαμηλώνη... Ὡσου φθάνοντας πάνω ἀπὸ τὸν μελλοθάνατο Γκαούρ, τὸ ἀπόθεσε στὸ κεφάλι του.

Αὐτὸ ἦτανε!

Οἱ δεισιδαίμονες μαῦροι ἰθαγενεῖς τοῦ ἀναίσθητου Γιαχάμπα θλέποντας τὸ μαῦρο Πουλί νά κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ν' ἀφήνη τὸ θεϊκὸ στέμα στὸ κεφάλι τοῦ μελαψοῦ γίγαντα, τὰ χάνουν...

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν μποροῦν νά τὸ ἐξηγήσουν παρὰ μονάχα σὰν ἐνδειξὶ προστασίας τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ Κράουμπα, πρὸς τὸν Γκαούρ.

Γιὰ λίγες στιγμὲς ἀπομένουν ἀκίνητοι σὰν μαῦρα ἀγάλματα. Γρήγορα συνέρχονται. Καὶ πετώντας τὶς χατζά-

"Ενα κοπάδι ἀπὸ παράξενους μ' ἰκροσκοπικοὺς ἐλέφαντες περνᾷ εἰ ἀργὰ ἀπὸ μπροστὰ τους. 'Η Χουχού...

ρες τους, γονατίζουν για να προσκηνύσουν τὸν ἀγαπημένο καὶ προστατευόμενο τοῦ Θεοῦ τους:

— Χοῦρ, θανάχ, θανάχ! ψιθυρίζουν μὲ δέος. Πού θά πῃ στὴ διάλεκτό τους: «Ἐλεος, λυπήσου μας, λυπήσου μας!

Οἱ δυὸ γίγαντες καὶ οἱ συντρόφιστές τους, τὰ ἔχουν χάσει κ' ἐκεῖνοι. Ποτέ δὲν θὰ μπορούσαν νὰ φανταστοῦν τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς σωτηρίας τους.

Ταυτόχρονα, ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ἀκούγεται ἀγέρωχη ἢ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο:

— Τὸ «μπερεδάκι» καὶ τὰ μάτια σου, Μαντράχαλε! Ἄνευ αὐτὸ θά ἦσαστε τώρα... μακαριταράδες!

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ξεχνάη τὴν τέχνη, τοὺς σκάει καὶ τὸ ἀπαράιτητο στιχάκι:

«Ἦθελαν νὰ κατέβω ἐγώ,
ἀλλὰ δὲν εἶχα σκάλα...
Κ' ἔστειλαν καὶ σὰς ἔσωσε
ἡ... χελωνοκαυκάλα!»

Ἡ Ταρζάν θγάζει μιὰ ἄγρια φωνὴ στοὺς γονατισμένους ἀραπάδες:

-- Τσακιστήτε ἀπ' ἐδῶ, παληόσκυλα! Δρόμο γιὰ τὸ χωριό σας!...

Κανένας τους ὅμως δὲν τὸν ὑπακούει. Κανένας δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσι του.

Ὁ Ἀρχὸντὰς τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει τὸ λόγο. Καὶ γνέφει στὸν Γκαοῦρ νὰ τοὺς δώξῃ ἐκεῖνος.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τοὺς λέει ἤρεμα καὶ χωρὶς θυμό:

— Πηγαίνετε, καλοὶ μου φίλοι. Ὅσο γιὰ τὸν ἀναίσθητον Ἀρχηγό σας θὰ τὸν φροντίσουμε ἡμεῖς...

Οἱ «Μαῦροι Δαίμονες» ἀνασηκώνονται τώρα. Καὶ κυττάζοντας μὲ δέος τὸ θεϊκὸ στέμμα μὲ τὸ διαμάντι ποὺ φοράει στὸ κεφάλι του, ὑποχωροῦν ἀργά...

Ἔτσι, σὰν ξεμακραίνουν λίγα βήματα, γυρίζουν καὶ τὸ θάζουν ἀπότομα στὰ πόδια. Τρέχουν σὰ νὰ τοὺς κυνηγᾶνε πεινασμένα θηρία!

Ὁ Ποκοπίκο — ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει κατέβει κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο — ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Βρὲ πὼς τρέχουνε! Χά, χά, χά! Καὶ ποὺ νὰ τοὺς εἶχα... σφάζει, ἀδερφέ μου!

Ὑστερα ρίχνει μιὰ ἀγέρωχη ματιά στὸν ἀναίσθητο Γιαχάμπα ποὺ θρίσκει ἀνάσκελα κάτω. Καὶ τραβῶντας τὴ σκουριασμένη κι ἀνάπηρη χατζάρα του, μурμουρίζει:

— Ἐλεγα νὰ τὸν σφάξω ἀργότερα. Μὰ καλύτερα τώρα. Ἀργότερα μπορεῖ νὰ μοῦ τυχουνε ἄλλοι!

Ταυτόχρονα κ' ἡ Τζέιν ἔχει τραβήξει τὸ πιστόλι της. Καὶ σηματοδεύοντας στὸ κεφάλι τὸν Γιαχάμπα, κάνει νὰ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη του.

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὴν ἵδια στιγμή, μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα, ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ θρίσκειται κοντά της. Τῆς ἀρπάζει τὸ ὠπλισμένο χέρι. Τὴ συγκρατεῖ:

ΜΠΕΡΝΤΑΧΙ... ΓΚΑΟΥΡΙΚΟ !

— "Όχι, Τζέιν! 'Αφοῦ εἶναι ἀναίσθητος! 'Αφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτό του! Πῶς θὰ τὸν χτυπήσουμε; Δειλοὶ εἴμαστε, ἡ δολοφόνιοι;

Ὁ Ποκοπικό ἐπεμβαίνει ἔξω φρενῶν :

— 'Αμάν, ἐπὶ τέλους, θρὲ Μαντράχαλε! Θὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ κάνουμε δουλειά μας; "Ωχ, ἀδερφέ ! Ἡ «γκαουροσύνη» σου φθάνει μέχρι θλακεία ! "Ἄσε τὸ λοιπὸν νὰ τὸν «καθαρίσουμε» γιὰ νὰ μᾶς... ἐκτιμήσῃ ὁ ἄνθρωπος! Νὰ μᾶς γλέπῃ στὸ δρόμο καὶ νὰ θγάζῃ τὸ καπέλλο του!

"Ὁμως κανένας δὲν τὸν προσέχει. Στὸ μετὰ τὸν Ταρζάν ἔχει πάρει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ συντροφισσά του. Καὶ τῆς λέει, σὲ τὸν εἰρωνικό :

— "Ἄσ' τον Τζέιν... Δίκη ἔχει ὁ Γκαούρ : "Ἄν σκοτώσουμε τὸν Γιαχάμπα, ποῖον θάχουμε γιὰ νὰ μᾶς... ἐξοντώσῃ ;

Ὁ περήφανος μελαψὸς "Ἐλ-ληνας καταλαβαίνει τὴν εἰρωνία. Μὰ καταπίνει τὴ γλώσσα του, πού λένε. Δὲν ἀποκρίνεται στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Καὶ γιὰ τὸν σέβεται πού εἶναι μεγαλύτερός του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν δὲν ἔχει ἄδικο σ' αὐτὰ πού εἶπε...

Κι ὁ ἴδιος καταλαβαίνει πῶς τὸ σωστὸ εἶναι νὰ σκοτώσουν τὸν ἀπαίσιο αὐτὸν κακοῦργο, τώρα ποῦ περὶ στὰ χέρια τους, Νὰ γλυτώσουν κι

ἀπ' αὐτόν, κι' ἀπ' τὶς παγίδες του, κι, ἀπὸ τὶς τόσες καὶ τόσες λαχτάρες πού τοὺς κάνει!

Κι ὁμοίως! "Ὅσο κι ἂν καταλαβαίνει πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ σωστὸ, ἡ καρδιά κ' ἡ ψυχὴ του δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ τὸ κάνει. Ἡ ν' ἀνεχθῇ νὰ τὸ κάνει ἄλλος.

Ἡ συνείδησί του ἐπαναστατεῖ στὴ σκέψι πῶς θὰ μπορούσαν νὰ χτυπήσουν ἕναν ἀναισθητὸν ἄνθρωπο. "Ἐναν ἄνθρωπο ἀνήμερο ν' ἀμυνθῇ. Ἀνίκανον νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτό του.

"Ἔτσι εἴμασθ' ἐμεῖς οἱ "Ἐλληνες! "Ἔτσι γεννηθήκαμε κ' ἔτσι θὰ πεθάνουμε !

Οἱ δύο ἥρωϊκοὶ γίγαντες μετὰ τὴ συντροφισσά τους, ξεκινᾶνε τώρα νὰ φύγουν. Ἀρκετὲς περιπέτειες, θάσανα καὶ μαρτύρια ἔχουν περάσει. Πρέπει νὰ ξαποστάσουν πιά...

Καὶ νά: Ὁ νῆος θρῖσκει τώρα τὴν εὐκαιρία. Σηκώνει γρήγορα τὴ χατζάρα του καὶ τὴν κατεβάζει με δύναμι κατὰ τὸ κεφάλι τοῦ ἀναισθητοῦ Γιαχάμπα. Μὰ τοῦ ξεφεύγει λίγο καὶ ἀντὶ ἡ λάμα νὰ τὸν θρῖ στὴν κορφή τοῦ κεφαλίου, τὸν θρῖσκει... κάτω ἀπὸ τὶς πατούσες του.

— Γκῶωωωωωωωωω! ξεφωνίζει πανηγυρικά ὁ Ποκοπικό.

Καὶ προσθέτει :

— Πολὺ μυστήριος τυγχάνω, ἀδερφέ μου! "Ἐ, ρε γιὰ πότε μασσᾶς τὶς ψυχάρες!

Ὁ Γκαούρ ἀκούει τὸ «χράπ» τῆς χατζάρας καὶ γυρίζει πίσω ἔξω φρενῶν. Ἀρπάζει τὸ νῆον ἀπὸ τὸ λαϊμό.

Τὸν κτυπάει ἀλύπητα στὰ πινά!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὶς τρώει χωρὶς νὰ θγάζη λέξι. Ὅμως τὸ μπερντάχι συνεχίζεται ὥσπου χάνει κάποτε τὴν ὑπομονή του :

— «Ε, μπαρμπα Μάστορα ! τοῦ φωνάζει. Ἐργολαβία τὴν πῆρες τῇ δουλειά; Δὲν κάνεις καὶ κανα τσιγάρο, νὰ 'δοῦμε τί θὰ γίνουμε ;

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ σκύθουν σὲ λίγο πάνω στὸ κτυπημένο Γιαχάμπα. Φροντίζουν ὅσο μποροῦν καλύτερα τὴν πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ του.

Μὰ γρήγορα τὸν ἀφήνουν καὶ φεύγουν. Καταλαβαίνουν πῶς ὅπου καὶ νᾶναι θὰ συνέλθῃ...

Ὁ Ποκοπίκο, λίγο πιὸ πέρα, τρίβει τὰ πονεμένα πεινὰ του, μουρμουρίζοντας :

— Καλὰ πὺς ὅς' ἔχω κ' ἑσᾶς, ἡρωϊκά μου ὀπίσθια! Κάθε φορά πὺς θὰ τύχη καυγᾶς, μὲ θγάζετε... παλικάρη!

Κι ἀμέσως, γυρίζοντας στὴ Τζέιν, φωνάζει :

— «Ε, κυρα Λουκούμωωω! Νὰ κάνης τοῦ Μαντράχαλου ποδόλουτρο στὰ... χέρια ! Κι ὅτι ὁ θρυλικὸς μου πεινός, τοῦ τὰ τάραξε στό... ξύλο!

ΕΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ...
ΜΙΚΡΟΒΙΟ

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει λαχανιασμένη ἡ Χουχού, «Ἐρχεται ἀναζητώντας τὸν Ποκοπίκο της :

— «Αχ, καλὲ χρυσό μου !

Δὲν μπορεῖς νὰ σφανταχτῇς πόσον σὲ ὑποθύμησα ! Ψοφῶ δι' ἐσέ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ νᾶνος τῆς ἀνταποδίνει τὸ κομπλιμέντο :

— Κ' ἐλόγου μου τὸ ἴδιο, μωρὴ μαμζέλ! Ψοφῶ γιὰ νὰ σὲ γλέπω... σπανίως !

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία ἔχει μάθει, τώρα τελευταῖα, μιὰ γαλλικὴ λέξι. Τὴ λέει καὶ μὲ τὴν παριζιάνικη «ἀποφορά» τῆς :

— Μεγσί, χρυσό μου! Μεγασι μποκοῦ πὺς κακοχρονόνης !

Ὁ Ποκοπίκο κάνει πῶς τὴ θαυμάζει :

— Μπράβο, Χουχού! Φίνα τὰ παρλεβουλάρεις τὰ Γαλλέικα ! Σὰ νάσαι... γαλοπούλα!

Ἡ πυγμαία κορδώνεται :

— Ἀμέεε! Τὰ παρλεουὺ ἀπὸ τὴν κοιλιά τῆς μήτηρ μου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Στὸ μεταξύ ὅμως οἱ δύο γίγαντες κ' οἱ συντρόφισσές τους ἔχουν ξεμακρύνει ἄρκετὰ πρὸς τὴ Δύσι. Πηγαίνουν, ὅλοι μαζί, στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θὰ γιορτάσουν τὴν ἐμφάνισι τῆς χαμένης Τζέιν... Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ δὲν κρατᾶνε ποτὲ κακία στίς ἐλληνικὲς ψυχές τους.

Ὁ Ποκοπίκο κ' ἡ Χουχού τρέχουν καὶ τοὺς φθάνουν. Τοὺς ἀκολουθοῦν στὴ γιορτὴ ἐθελοντικά. Χωρὶς νὰ τοὺς καλέσῃ κανένας.

Ὁ πεινασμένος νᾶνος ξερογλείφεται προκαταβολικά :

— Ἀπόψε θὰ φάω μὲ σα-

Τὸ τετραπέρατο κοράκι περνάει εὐκολὰ τὸν Ποκοπικό στὴν ἀπέναντι χώρα τοῦ «Γυάλινου Γίγαντα».

ράντα μασσέλες, Χουχούκα μου! λέει στὴ συντρόφισσά του.

— Χά, χά, χά! κάνει ἐκεῖνη εἰρωνικά. Καλὲ στὴ σπηλιά τοῦ Ἀφέντη δὲν θὰ θρίσκεται τίποτις. Τί θὰ φᾶς;

Ὁ Ποκοπικό ρίχνει μιὰ λαίμαργη ματιά στὰ παχουλά της πόδια.

— Δὲν θαρειέσαι! Κάτι θὰ βρεθῇ! μουρμουρίζει. Ἐν ἀνάγκη θὰ τὴν περάσω μὲ κανένα... μπουτάκι δὲ χαρτί!

— Μπά, πού κακοψόφο νᾶχης, γλύκα μου! τοῦ κάνει ἡ

πυγμαία. Δυὸ ποδαράκια τάχω καὶ θὰ σοῦ δώσω ἐσένα τὸ ἕνα; Μπὰ σὲ καλὸ σου!

Ὁ νᾶνος τὴν ἱκετεύει :

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσης νηστικό, μωρὴ μαμζέλ; Γιά ἕνα πόδι κάνεις ἔτοι; Δέν μὲ λυπᾶσαι;

Ἡ Χουχού τοῦ τὸ ξεκόβει :

— Ὅχι! Ἄν ἦμουνα... σαρανταποδαροῦσα θὰ σὲ λυπόμουνα!

Ὁ Ποκοπικό σηκώνει τὴν χερούκλα του. Κάνει νὰ τῆς σερβίρῃ μιὰ καλοθρεμμένη στράκα στὸ σβέρκο.

Μὰ δὲν προφθαίνει...

Τὴν ἴδια στιγμή σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά τους ἀκούγεται μιὰ ἀφάνταστα λεπτὴ κι ἀδύναμη φωνούλα. Σὰ νὰ θγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλια κουνουπιού ποὺ μιλάει ἀνθρωπινά :

— "Ἄν μπορεῖτε, πιᾶστε με! Πιᾶστε με! Πιᾶστε με!

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΠΟΤΑΜΙ !

Οἱ δυὸ γίγαντες κ' οἱ συντρόφισσές τους παραξενεύονται.

— Τί νᾶν' αὐτό; ρωτᾷ χαμένα ἡ Ταταμπού.

Ὁ νᾶνος ἀποφάινεται μὲ δεβαιότητα :

— "Ἡ Κουνουπάνθρωπος, ἡ Ἀνθρωποκουνουπας!

— "Ἄς τρέξουμε νὰ τὸ φθάσουμε! κάνει ἡ Τζέιν. Μονάχα ἔτσι θὰ δοῦμε τί εἶναι.

Κ' οἱ δυὸ πανέμορφες γυναῖκες τρέχουν πρὸς τὸ βορριά, ἀκολουθώντας τὴν κατεύθυνσι ἀπ' ὅπου ἀκούγονται οἱ λεπτές κι' ἀδύναμες φωνούλες :

— Πιᾶστε με! Πιᾶστε με! Πιᾶστε με!

Ὁ Γκαούρ κι ὁ Ταρζάν τὶς ἀκολουθοῦν. Περιέργοι κι αὐτοὶ ν' ἀντικρῶσιν τὸ παράξενο αὐτὸ πλᾶσμα.

Ὁ Ποκοπίκο δὲν φαίνεται περιέργος νὰ μάθῃ. "Ὁμως ξεκινᾷ κι αὐτός, τραβώντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆ Χουχού :

— Πᾶμε μωρὴ Βεντετογόησα! "Ἄν ὅχι τίποτ' ἄλλο, θὰ σπάσουμε τοὐλάχιστον πλάξ!

Τὸ ἀθέατο καὶ ἀγνωστο πλᾶσμα, ὅλο καὶ ξεμακραίνει,

συνεχίζοντας νὰ τοὺς προκαλῇ μὲ τὴν κουνουπένια φωνούλα του :

— "Ἄν μπορῆτε, πιᾶστε με! Πιᾶστε με! Πιᾶστε με!

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ φωνάζει ἔξω φρενῶν :

— Κᾶτσε φρόνιμα, μικρόθιο! "Ἄν εἶχα ἓνα μικροσκοπιο γιὰ νὰ σὲ 'δῶ, θά... σ' ἔσφαζα !

"Ἐστὶ, φθάνουν κάποτε σὲ μιὰ μακρινὴ κι ἄγρια περιοχὴ. Πρῶτὴ φορὰ, ὅλοι τους, ἀντικρῶζον αὐτὰ τὰ μέρη...

"Ὁμως ἓνα ἥσυχο ποτάμι ποὺ βρίσκεται μπροστά, τοὺς κόβει τὸ δρόμο.

Τὸ ἀόρατο πλᾶσμα μὲ τὴν φωνούλα κατὰφερε νὰ ξεπεράσῃ τὸ ποτάμι. Κι ἀπ' τὴν ἀντικρινὴ τώρα ὄχθη ἐξακολουθεῖ νὰ τοὺς κοροϊδεύει :

— Πιᾶστε με! Πιᾶστε με!

Οἱ δυὸ γίγαντες, οἱ συντρόφισσές τους καὶ οἱ νᾶνοι, χωρὶς νὰ πολυσκεφθοῦν, βουτᾶνε στὰ νερά. Καὶ κολυμπᾶνε γιὰ νὰ τὸ ξεπεράσουν.

Ἡ Χουχού χαχανίζει ναζιάρικα :

— Χί χί, χί! "Ἀχ, καλὲ τί ἔπαθα! Ἀλησμόνησα νὰ πάρω τὸ μαγιὼ μου! Χί, χί, χί!

Ὁ νᾶνος τὴν παρηγορεῖ : — Καὶ τί πειράζει ; Τά... «σκυλόφαρα» δὲν φορᾶνε τέτοια πράγματα!

"Ὁμως ἀλλοίμονο ! Τὸ ποτάμι αὐτὸ εἰγουρα θάνατι στοιχειωμένο...

Καὶ νά: Ξαφνικὰ τὰ διάφανα νερά του θολώνουν... Ἀπὸ ἥσυχα ποὺ ἦταν, ἀγριεύ-

ουν τώρα. Δεν κυλᾶνε ἄργα δπως πρίν. Τρέχουν μὲ δαιμονισμένη δρμή! Καὶ σὰν αἰφουνας παρασέρνουν τοὺς ἐξη συντρόφους...

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέϊν, ὁ Γκαούρ, ἡ Τάταμπού, ἡ Χουχού καὶ ὁ Ποκοπίκο, χαροπαλεύουν τώρα στὸ μανιασμένο ρεῦμα...

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία ξεφωνίζει μὲ τρόπο καὶ φρίκη :

— Καλὲ βοήθεια, καλὲ! Καλὲ θὰ θραχῇ τό... τσουλουφάκι μου !

Ὁ νᾶνος τῆς δίνει κουράγιο :

— Δὲν θαρριέσαι, μωρὴ Μαμζέλ. Στὸν Ἄλλο Κόσμο ποὺ θὰ πᾶμε, μὲ τὸ καλὸ, τό... στεγνώνεις!

Ταυτόχρονα ἀρπάζεται ἀπὸ τὸ σθέρκο τῆς πυγμαίας. Καὶ πεδώνοντας στὴ ράχι τῆς, ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό :

— Φίνα, ἀδερφέ μου! Θὰ ταξιδέψω μέ... μαούνα !

Κι ἀμέσως — καθάλλα στὴ Χουχού καθὼς βρίσκεται — τραβάει τὴ γιатаγάνα του. Σκάει, τραγουδιστὰ κ' ἔνα στιχάκι :

«Ἐγὼ εἶμ' ὁ Ποκοπίκαρος,
μὲ τὴν τρελλὴ χατζάρα!
Ποὺ τὴ Χουχού τὴν ἔκανα
θαλασσινὴ... γαϊδάρα!»

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» διαμαρτύρεται :

— Καλὲ τί στοργυλοκάθηρες στὴ ράχι μου, καλὲ;
«Βενζινάκατο» μὲ πέρασες;
— Ὅχι : «Βενζινακακία» !

τῆς ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος.

Καὶ ἡ τραγωδία τῶν ἐξη συντρόφων, ποὺ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύουν νὰ πνιγούν, συνεχίζεται.

Ὡσπου τέλος, τὰ μανιασμένα νερά, παρασέρνοντάς τους, τοὺς ζυγώνουν τώρα στὰ χεῖλια ἐνὸς θεόρατου καταρράκτη !

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα καὶ θὰ γκρεμοτσακιστοῦν στὸ ὑγρὸ ἀφρισμένο θάραθρο !

Ὁ Ποκοπίκο τὰ χρειάζεται αὐτὴ τὴ φορά. Καὶ τρομοκρατημένος φωνάζει στὴ «θαλασσινή» του «γαϊδούρα» :

— Ἀμάν, Χουχουκάρα μου! Πάτα φρένο, ἀδερφούλα μου, καθότι καήκαμε ! Θὰ μᾶς χάψη ὁ Καταρράχτης τοῦ... Νιαουγάρα !

Ἡ Χουχού, παρὰ τὴν τραγικὴ θέσι τους, ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Χί, χί, χί! Καλὲ δὲν τὸν ἀκοῦτε, Ἀφεντάδες μου; Νιαουγάρα τὸν λέει! Χί, χί, χί!

— Γιατί; Πῶς τὸν λένε, δηλαδῆς;

— Κατουράχτης τοῦ... Γαργάρα! τοῦ ἀποκρίνεται.

Καὶ προσθέτει τὸ ἀπαραιτήτο :

— Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ Ποκοπίκο κάνει νὰ καταθέσῃ τὴν προσήκουσα στράκα στὸν παχουλὸ τῆς σθέρκο, μὰ δὲν προφθαίνει. Ταυτόχρονα κι ὅλοι μαζὶ, γκρεμίζονται στὸ ἀτέλειωτο ὑγρὸ θάραθρο! Χάνονται στὰ σύννεφα τῶν λυσσασμένων ἀφρῶν !

ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΤΗΣ... ΤΣΕΠΗΣ !

Σε λίγο τὰ μανιασμένα νε-
ρά ρίχνουν τὴ Χουχού καὶ
τὸν Ποκοπίκο ἔξω. Στὴν ἀντι-
κρυνὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Εἴ-
ναι κ' οἱ δύο τους σάν θρεμ-
μένα ποντίκια.

Ὁ νᾶνος μόλις νοιώθει πῶς
σιγουρεύτηκε σὲ στερεὸ ἔδα-
φος, τραβάει τὴ χατζάρα του.
Καὶ ρίχνοντας μιὰ ἀγρία μα-
τιά στὸ ποτάμι, μουγγρίζει μὲ
λύσσα :

— "Ατιμε. Ποταμέ ! "Αν εἴ-
χες κεφάλι, θὰ στόκοθα πέρα
γιά πέρα !

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ
Ταταμποῦ καὶ ἡ Τζέιν, δὲν εἴ-
ναι μαζί τους. Μὰ οὔτε καὶ
πουθενά στὰ νερά τοῦ ποτα-
μοῦ φαίνονται.

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει
πένθιμα :

— Αὐτοὺς κλάφτους ! Θὰ
δούλεψε... μπουρμπουλήθρα
πὺ θὰ πῆγε καπινός !

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει
σπαρξικάρδια :

— Ζωὴ σὲ λόγου μου ποῦ-
μαι καί... ἀνύπαντρη κοπελ-
λίτσα ! Μὲ συγχωρεῖτε κι-
όλας !

Κ' οἱ δύο τους τώρα, ρί-
χνουν, περίεργοι, μιὰ ἐξετα-
στικὴ ματιά στὴν ἀγνωστὴ
χώρα πὺ τοὺς πέταξε τὸ πο-
τάμι.

Παράξενη περιοχὴ, ἀλή-
θεια !

Τὰ δέντρα τῆς εἶναι ἀφάν-
ταστα μικροσκοπικά. Τὰ ζῶα
τῆς τὸ ἴδιο...

Ἡ πυγμαία θγάζει χαρού-

μενο ξεφωνητό :

Κύττα, χρυσό μου ! Καλὲ τί
χαριτωμενούλια πὺ εἶναι, κα-
κοφοφονάχουνε ! Μὲ συγχωρεῖ
τε κιόλας !

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ περνάει ἔ-
να κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες. Εἴ-
ναι μεγάλοι σάν... γουρου-
νάκια ! Οἱ προβοσκίδες τους
δὲν εἶναι πὺ μακρὺς ἀπὸ ἓνα
ἀγγουράκι !

— Καλὲ τ' εἶν' αὐτά: 'Ελε-
φαντάκια; ρωτάει ἡ Χουχού.

— "Ὀχι. Ἐλεφαντίδια ! τῆς
ἀποκρίνεται ὁ Ποκοπίκο.

— Καλὲ καὶ τί τὰ κάνουνε
τόσο μικρά πὺ εἶναι;

— Κομπόστα !

Καὶ νά: Λίγο πὺ πέρα
θλέπουν λιοντάρια, τίγρεις,
πάνθηρες... "Ὅλα μικροσκο-
πικά ὅμως. Σὰν σκυλάκια
καὶ γατάκια !

Ἡ πυγμαία ξαναρωτᾷ :

— Καλὲ κ' ἐτοῦτα κομπό-
στα γίνονται, χρυσό μου ;

— "Ὀχι. Αὐτά τὰ κάνουνε...
γλυκὸ τοῦ κουταλιοῦ !

Κ' οἱ δύο τους τώρα δὲν
χορταίνουν νά θαυμάζουν τὰ
μικροσκοπικά αὐτά θειρά...

Ξαφνικά ὁ Ποκοπίκο κᾶτι
συλλογιέται. Καὶ κουνώντας
μὲ ἀπογοήτευσιν τὴν κεφάλια
του, μουρμουρίζει.

— Κάηκα, ἀδερφέ μου !

— Καλὲ γιατί... πῆρες φω-
τιά;

— Καθότι... κοντὰ στὸ νοῦ
κ' ἡ γνώσι... Φιλοσοφία θέ-
λει νά τὸ καταλάβουμε ;

— Τί;

— Ἀφοῦ οἱ ἐλεφαντάδες
τυγχάνουνε γιγαντιαῖσι ὤ-
σπερ... γουρουνόπουλα, φαν

τάσου !

— Τί καλέ ;

— Φαντάσου πόσοι θάναι ἐδῶ οἱ ἄγριοι κονικλαράδες ! Σάν ποντίκια ἑφταμηνίτικα ! Θά πρέπει νά σπαράξω καμμιὰ τρακοσαριά ἀπὸ δαύτους, μονάχα γιὰ τὸ πρωῒνό μου... κολατσιό! Τουτέστι, Χουχού-κα μου, κλάφτα Χαράλαμπε! 'Η κοιλιά μας, ἀπὸ τὴν πείνα, θά κολλήσῃ σάν χαλκομανία πάνω στὴ ράχι μας! 'Αντιλα-βοῦ τὸ δράμα ;!

'Η Χουχού κάτι πάει νά πῇ, μὰ δὲν προφθαίνει. Ξαφνικά,

τὰ γουρλωμένα μάτια τῆς γουρλώνουν ἀκόμα περισσότε-ρο. Καὶ μιὰ σπαρακτική φω-νὴ, γεμάτη τρόμο κι ἀπόγνω-σι, θγαίνει ἀπ' τὰ στήθεια τῆς :

— Καλὲ βοήθειααα! Θά μὲ φᾶνε καλέ!

'Ο Ποκοπίκο γυρίζει ἑξα-φνιασμένος πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ κυττάζει ἡ Χουχού. Καὶ τί νὰ δῇ;

Εἶναι καμμιὰ ἑκατοστή κά-τασπρα φίδια. Χοντρά σάν σπαγέττο τρυπητό ! Προχω-ροῦν τὸ ἓνα πλάϊ στὸ ἄλλο. "Ερχονται πρὸς τὸ μέρος

'Η Χουχού ἀνακατεύει μὲ τὴν κουτάλα τὴ σούπα. 'Ο Ποκοπίκο πετάει μέσα στὸ καζάνι καὶ τὸν φύλαρχο Ζιζίν!

τους...

Ὁ ἀτρόμητος νᾶνος τραβάει τὴν ἡρωϊκὴ χατζάρα του. Καὶ ὑποχωρῶντας δυὸ θήματα, ξεφωνίζει ἄγρια :

— Πίσω κατηραμένοι Ὁφαι!
Πίσω νὰ μὴ σᾶς κάνω... μα-
καρονάδα!

Ο ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΟΣ... ΝΑΝΟΣ !

Ὅμως ἡ παράξενη αὐτὴ Χώρα, ποὺ θρέθηκαν ὁ Ποκοπίω καὶ ἡ Χουχού, δὲν ἔχει μονάχα δέντρα, θεριὰ καὶ φίδια. Ἐχει καὶ ἰθαγενεῖς κατοίκους : Μαύρους ἀνθρώπους δηλαδή.

Καὶ νὰ :

Ἐνα μπουλούκι, καμμιὰ σαρανταριά ἀπὸ δαύτους, φθάνουν ἐκεῖ. Εἶναι ὅλοι τους ὁμορφοὶ καὶ γεροδεμένοι ἀραπάδες. Μονάχα ποὺ στοὺς μπόι δὲν ξεπερνᾶνε τὰ ποντικάκια ὅταν κάθονται σουζα !

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ξετρελλαινέται ποὺ τοὺς βλέπει. Ἀρπάζει καμμιὰ εἰκοσαριά ἀπὸ δαύτους στὶς χουφτεσ της.

— Καλὲ κυτᾶχτε γαμποί! Μιλιούνια γαμποί! Κ' εἶναι καὶ νοστιμούλικοι, πανάθεμά τους !

Ὁ Ποκοπίω συμφωνεῖ :

— Ναί, σπουδαῖοι εἶναι! Μά ξεψε, τὸ λοιπόν, κανένα τσουθαλάκι ἀπὸ δαύτους. Ἄμα πεθάνης, θὰ στοὺς θράσω γιὰ ... κόλυθα!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» ἔχει μεγάλο σουξέ στὴ

Χώρα τῶν Πιτσιρικών» ὅπως τὴ λέει. Τὰ μικροσκοπικὰ ἀραπάκια δὲν τὸν βλέπουνε σὰ νᾶνο. Μὰ σὰν φοβερὸ καὶ τρομερὸ γίγαντα! Γέρνουν τὰ κεφάλια πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸν δοῦνε...

Κ' ἕνας — ἕνας γονατίζουν τώρα μπροστά του. Τὸν προσκηνᾶνε μὲ σεβασμὸ καὶ δέος!

Ὁ Ποκοπίω ποὺ βλέπει τίς ἐκδηλώσεις τοὺς αὐτέες, καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι, ποὺ λένε. Καὶ ρίχνοντάς καταδεκτὴ ματιά, μурμουρίζει βαρειά :

— Γειά σας μικρόβια ! Τὴν εὐχάρα μου νάχετε !

Τὸν ἴδιο, θέβαια, σεβασμὸ δείχνουν τ' ἀραπάκια καὶ στὴ Χουχού. Γονατίζουν καὶ γύρω της. Τὴν προσκηνᾶνε σὰν Βασίλισσα!

Ἡ «Μαύρη Γόησσα», ποὺ δὲν ἀντέχει σὲ κάτι τέτοια, ξελιγώνεται. Κι ἀναστενάζοντας σπαραξικάρδια, ψιθυρίζει :

— Ἀχ — θάχ, καλέ! Τάκαψα τὰ φουκαριάρικα, ποὺ κακοψόφο νάχω! Γιατίς, καλέ Θεούλη μου; Καλὲ γιατίς μ' ἔκανες τόσον... μούρλια;

Ξαφνικὰ μικροσκοπικὰ τὰ μ-
τάμ ἀντηχοῦν. Καὶ σὲ λίγο παρουσιάζεται μεγαλόπρεπος, μὲ τὴ συνοδίᾳ του, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς τῶν Πιτσιρικών. Ὁ πολυχρονεμένος ἀρχοντας Ζιζίν!

Εἶναι τὸ ἴδιο μικροκαμωμένος κι αὐτός. Ὅμως γιὰ νὰ φαίνεται πιὸ ψηλὸς καὶ νὰ ξεχωρίζη ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, φοράει στοὺς κόλπους

ψηλό τριγωνικό σκουφο. Πλεγμένον από «μουστάκια» άρα-πόσταρου! Άλλά και στα πόδια του φοράει ψηλά ξυλοπόδαρα, από πολύ λεπτά καλαμάκια!

Και νά: 'Ο φύλαρχος Ζιζίν υποκλίνεται τώρα με σεβασμό μπροστά στον Ποκοπίκο:

— Καλώς ήλθες στη Χώρα μου, Γίγαντα! του λέει.

Και γυρίζοντας προς τὸ μέρος τῆς Χουχούς, προσθέτει:

— Κ' ἐγὼ καὶ ὁ λαός μου θὰ εἵμαστε ὑπερήφανοι κ' εὐχεῖς ποὺ θὰ φιλοξενήσουμε τὴν ὠραιότερη γυναῖκα τῆς Ζούγκλας!

— Τοῦ... Κόσμου, καλέ! τὸν διορθώνει ἡ Χουχού.

'Ο Ποκοπίκο ἀποκρίνεται στὴν προσφώνησή του:

— Χαίρε πολυχρονεμένη Ἀρχιπιτσιρικά! Καὶ τοῦ λόγου μου τυγχάνω κάργα εὐτυχῆς διὰ τὴν γνωριμίαν μας. Ἡ Κυρὰ τί κάνει; Τὰ παιδιὰ εἶναι καλά;

'Αμέσως μετὰ τὸ νᾶνο ἀποκρίνεται στὴν προσφώνησι τοῦ μικροσκοπικοῦ Φύλαρχου, ἡ Χουχού:

— Καλέ καὶ τοῦ λόγου μου τυγχάνω σφόδρα εὐτυχῆς ποὺ ἐνατενίζω ἐνώπιόν μου ἓν τοιοῦτον λεβέντην καὶ γοητευτάραν!

'Ο Ζιζίν δείχνει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἰδιαίτερη συμπάθεια γιὰ τὴ μελιστάλακτη Χουχού. Ἄλλὰ κ' ἐκεῖνη ἀνταποκρίνεται στὰ αἰσθήματά του αὐτά: Τὸν κυττάζει ἐρωτικά. Καὶ τοῦ χαμογελάει ὅσο πιὸ γλυ-

κὰ μπορεῖ!

'Ο Ποκοπίκο, ποὺ παρακολουθεῖ τὶς κινήσεις αὐτές, ἄλλὰ καὶ θερμόαιμος καθὼς εἶναι, παρεξηγιέται:

— Μαμζέλ! τῆς φωνάζει δυνατὰ κι ἀπότομα.

— Καλέ γιατί γκαρίζεις ἔτσι; Κουφή εἶμαι; Μπά, σέ καλὸ σου!

— Μαμζέλ, εἶπα! τῆς ξαναφωνάζει.

— Λέγε, καλέ: Τί τρέχει; Καὶ ὁ νᾶνος προβαίνει σὲ σοβαρὲς δηλώσεις:

— Ἡ παρατᾶς τὶς «μαρμελάδες» μετὸν μπαρμπα Ζιζίνο, ἢ τραβάω τὴ θρυλική μου καί... αὐτοσφάζομαι πάραυτα καὶ ἐπιτοπῶς!

'Η πυγμαῖα τὸν κυττάζει με περιφρόνησι:

— Ἐσὺ τῆ... ρόκα σου! Τοῦ λόγου μου θὰ ὑπανδρεῦ τῶ Φύλαρχον! Φύλαρχος νᾶναι κι ἄς εἶναι καὶ τῆς... τσέπης!

Καὶ νά: 'Ο μικροσκοπικὸς Βασιλιάς μετὸν τριγωνικὸ σκουφο καὶ τὰ καλαμένια ξυλοπόδαρα, δὲν κρατιέται πιά ἄλλο. Καί, θάζοντας τὸ δεξί του χέρι στὴν καρδιά, τῆς κάνει μία πρωτόγονη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι:

— Εἶσαι πιὸ ὁμορφὴ κι ἀπὸ γελάδα! Εἶσαι πιὸ χαριτωμένη κι ἀπὸ γουρούνα! Θέλω νὰ γίνης ἡ κουνέλα μου! Νά μοῦ γεννήσης ἓνα κοπάδι διαδόχους!

'Η «Μαύρη Γόησσα» ἀναστενάζει κατασυγκινημένη. Δὲν θέλει ὅμως νὰ πῇ ἀμείσως τὸ «ναί». Φοβάται μὴ τὴν

περάση για... ξελιγωμένη !
 "Ετσι τοῦ ἀρνιέται μὲ κάθε
 δυνατὴ εὐγένεια καὶ λεπτότη-
 τα :

— Βρὲ οὐστ, παληκοκρί-
 τη! Ξύγκι νὰ γίνης κ' ἐσὺ καὶ
 τὸ Φυλαρχιλίκι σου! 'Ακοῦς
 ἐκεῖ νὰ μὲ πῇ ἐμένα γελάδα,
 γουρούνα καὶ κουνέλα! Μὲ
 συγχωρεῖτε κιόλας!

ΠΕΙΝΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ !

Στὸ μεταξὺ μιὰ γνώριμη
 λεπτὴ φωνούλα ἀκούγεται.
 Κ' ἔνα ἀφάνταστα μικρὸ ἀ-
 ραπάκι φθάνει γελώντας καὶ
 λέγοντας στὸ φύλαρχο Ζιζίν:

— Χί, χί, χί! 'Εγώ, τοὺς ξε-
 γέλασα καὶ τοὺς ἔρριξα στὸ
 ποτάμι! Χί, χί, χί! Τοὺς ἔλε-
 γα! «'Αν μπορεῖτε πιᾶστε
 με! Πιᾶστε με! Πιᾶστε με!»
 Χί, χί, χί!

Ὁ πολυχρονεμένος Ἀρχον-
 τας τῆς Χώρας τῶν Πιτσιρί-
 κων συνιστᾷ τὸ νεοφερμένο ἀ-
 ραπάκι στὸν Ποκοπικό καὶ τὴ
 Χουχού :

— 'Απ' ἐδῶ ὁ μονάκριβος
 γιός μου καὶ διάδοχος τοῦ
 θρόνου μου!

Ὁ νᾶνος τὸν κυττάζει μὲ
 θυμὸ :

— "Ωστ' ἐσὺ ἦσουν, θρὲ ἀν-
 θυπομικρόβιο ;

Καὶ γυρίζοντας στὸν πατέ-
 ρα του, προσθέτει :

— Εἶχομαι στὸ Θεὸ νὰ ζή-
 σῃ ὁ γιόκας σου ! Νὰ ζήσῃ
 μέχρι νὰ 'κονομήσω καμμιά
 λεπίδα ἀπὸ ξύστρα μολυβιδῶν
 γιὰ νὰ τόν... σφάξω!

Ὁ Ζιζίν, ποὺ τρέμει τὴν

ὀργὴ τοῦ «γίγαντα» Ποκοπικό,
 τὸν ρωτᾷ :

— "Αν ὁ γιός μου σᾶς πείραξε
 νὰ τὸν σφάξω ἐγώ! Καὶ κάνει
 νὰ τραβήξῃ τὴν χατζάρα του
 ποὺ δὲν εἶναι μεγαλειότερη ἀ-
 πὸ ὀδοντογλυφίδα.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρα-
 κλας» τὸν συγκρατεῖ :

— Περιττόν! Τοῦ λόγου μου
 σφάζω μόνον... ἰδιοχαίρως !

Κὶ ἀμέσως τοῦ ἐξηγεῖ καὶ
 τὸν διατάζει :

— 'Εξ αἰτίας τοῦ ἀνθυποπι-
 ταιρικοῦ σου, χάσαμε τοὺς συν-
 τρόφους μας. Στείλε ἀμέσως
 τὰ ἡρωϊκὰ σου νιάναρα νὰ
 ψάξουνε νὰ τοὺς θροῦνε...

Ὁ φύλαρχος ἐκτελεῖ πρό-
 θυμα τὴ διαταγὴ του. Στέλνει
 ἀμέτρητα ἀραπάκια νὰ ψά-
 ξουν ὀλόκληρη τὴ γύρω πε-
 ριοχὴ. Κι ὅλη τὴν ὄχθη τοῦ
 ποταμοῦ. Ὑστερα ρωτᾷ τὸν
 Ποκοπικὸ ἀνήσυχος :

— Καὶ οἱ σύντροφοί σου εἶ-
 ναι γίγαντες ὅπως ἐσὺ;

Ὁ νᾶνος μурμουρίζει ἀ-
 γέρωχα :

— Βέβαια ! Γίγαντες εἶναι
 κι αὐτοί! Μὰ ὄχι τόσο... γι-
 γαντιώδεις σὰν κ' ἐμένα ! Τοῦ
 λόγου μου εἶμαι ἀνώτερος
 τῶν πάντων!

... ..
 Τὰ μικροσκοπικὰ ἀραπάκια
 ξαναγυρίζουν τέλος ἀπρακτα.
 Μάταιες πῆγαν ὅλες οἱ ἀναζη-
 τήσεις τους. Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρ
 ζάν, ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμποῦ
 δὲν θρέθηκαν πουθενά...

Ὁ φύλαρχος Ζιζίν ἐξηγεῖ
 τώρα στὸν Ποκοπικό καὶ στὴ
 Χουχού :

— Πίσω ἀπὸ τὸν μεγάλο κα-

ταρράκτη θρίσκειται ἡ Χώρα
Γυάλινου Γίγαντα. Μπορεῖ οἱ
σύντροφοί σας, σάν παρασύρ-
θηκαν ἀπὸ τὸ μανιασμένα νε-
ρά καὶ θῆκαν στὴν ὄχθη, νὰ
τράβηξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ...
"Ὁμως οὐτ' ἐγώ, οὔτε ὁ λαός
μου μποροῦμε νὰ πᾶμε στὸ
μέρος αὐτό!

— Καὶ τώρα τί θὰ κάνου-
με; ρωτᾷ ὁ νᾶνος. "Ἐτσι
ξερικότα θὰ τὴ θγάλουμε, κύ-
ριε Ζουζούνι;

— Θὰ σᾶς φιλοξενήσω στὸ
παλάτι μου ἀπόψε, τοῦ ἀπο-
κρίνεται ὁ μικροσκοπικὸς "Αρ-
χοντας. Καὶ αὐριο θλέπουμε
τὶ θὰ γίνη!

— Θὰ μασήσουμε καλὰ ;
ξαναρωτᾷ ὁ Ποκοπίκο.

"Ὁ Ζιζίν χαμογελάει :

— Θὰ σᾶς κάνω ἕνα μεγά-
λο καὶ πλούσιο τραπέζι !

— Δὲν ἦταν ἀνάγκη, ἀλλὰ
δέχομαι! τοῦ κάνει καταδεκτι-
κὰ ὁ Ποκοπίκο. Κι ἂν ἀκοῦς
γουργουρητά, μὴ φανταστῆς
πὼς πεινάω. "Απλῶς ἡ κοιλιά
μου παίζει... ἀκοντεόν !

"Ἡ Χουχού ρίχνει μιὰ γλυ-
κειὰ ματιά στὸν Ζιζίν :

— "Ὅσο γιὰ 'μένα, τὰ φα-
γητὰ καὶ τοιαῦτα οὐδόλως μ'
ἐνδιαφέρουν. Τοῦ λόγου μου
τρώου σάν... πουλάκι. Καθό-
τι καὶ πουλάκι εἶμαι, ὅπως
γλέπετε.

— Καὶ τί πουλάκι : καρακά-
ξα! συμπληρώνει ὁ νᾶνος.

"Ἐτσι, καθὼς ξεκινᾶνε γιὰ
τὸ παλάτι τοῦ σπθαμιαίου φύ-
λαρχου, σκάει κ' ἕνα φρεσκο-
φτειαγμένο στιχάκι του :

«'Εμεῖς ἐδῶ δὲν ἤρθαμε
νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιούμε!
Μὰ νὰ περιδρομιάσουμε
καὶ νὰ ξεπατωθούμε!»

Ταυτόχρονα ὁμως κάτι συλ-
λογιέται. Καὶ ρωτᾷ τὸν
«'Αρχοντα»:

— Δὲν μοῦ λές, μπαρμπα
Μικρόβιε...

— Τί γίγαντα ;
— Τὸ παλάτι σου θὰ μὲ χω-
ρέσει; Γιὰ πρέπει νὰ κάνω
πέντ' ἔξη χρόνια... δῖαιτα
γιὰ ν' ἀδυνατήσω;

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ... ΜΑΓΕΙΡΩΣ !

Σὲ λίγο, ὅλοι μαζί φθάνουν
στὸ 'Ανάκτορο τοῦ Ζιζίν. Ὁ
Ποκοπίκο καὶ ἡ Χουχού μὲ με-
γάλη δυσκολία καταφέρνουν
νὰ μποῦνε μέσα.

— Καλὰ μπήκαμε! 'Αλλὰ
πὼς θὰ θγοῦμε ἀπ' ἐδῶ; ἀνα-
ρωτιέται ἀνήσυχη ἡ Χουχού.

"Ὁ νᾶνος τὴν καθησυχάζει:

— Θὰ μᾶς θγάλουνε μέ...
Τιρμπουσόν! Σάν φελλοὺς ἀ-
πὸ μπουκάλες!

Τὸ μεγάλο καὶ πλούσιο τρα-
πέζι στρώνεται. "Ὁμως τὰ φα-
γητὰ ποὺ σερβίρονται σ' αὐ-
τό, εἶναι ἀνάλογα μὲ τὸ μπόϊ
τοῦ Οἰκοδεσπότη. Ψίχουλα,
δηλαδή.

"Ὁ Ποκοπίκο γίνετ' ἔξω
φρενῶν :

— Γιὰ καρδερίνες μᾶς πέ-
ρασε, ἀδερφέ μου ;

"Ὁ Ζιζίν ἐξανίσταται :

— Σᾶς σερβίρισα ἀπὸ ἕνα
ὀλόκληρο θῶδι στὸν καθένα !

Ἡ Χουχού κουβαλάει χούφτες - χούφτες τ' ἀραπάκια. Καὶ ὁ Ποκοπίκο, δένοντας τὰ πόδια τοῦ ἑνὸς μετὰ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου, φτειάχνει μιὰ ζωντανὴ ἀλυσίδα...

Ἐμεῖς μ' ἓνα τέτοιο θῶδι, τρῶμε πενήντα ἄνθρωποι, μεσημέρι - βράδυ!

Ὁ νᾶνος κουνάει με ἀπογοήτευση τὴν κεφαλὰ του:

— Κ' ἐλόγου μου γιὰ νὰ πῶ πῶς ἔφαγα, θέλω στὴν καθισιά μου πενήντα τέτοια θῶδια!

Ὁ μικροσκοπικὸς φύλαρχος δὲν δείχνει νὰ στεναχωριέται:

— Αὐτὰ ποὺ σᾶς ἔδωσα, εἶναι ἀρκετά... Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» γίνεται μαρπούτι! Πε-

τιέται ὀρθὸς καὶ γκρεμίζοντας τὸ χορταρένιο Ἀνάκτορο, θγαίνει ἔξω!

— Χουχού ἀναψε γρήγορις φωτιά! διατάζει τὴν πυγμαία.

Κι αὐτὸς, ἀρπάζοντας τὸ μεγάλο πῆλινο καζάνι τῆς Φυλῆς — αὐτὸ ποὺ μαγερεῖ οὖν σὰν ἔχουν καμμιὰ μεγάλῃ γιορτῇ — τὸ γεμίζει νερὸ ἀπὸ τὴν κοντινὴ πηγὴ.

Ὅλο — ὅλο τὸ «τεράστιο» αὐτὸ καζάνι, ποὺ χωράει φαγητὸ γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Χώρας, δὲν εἶναι μεγαλεῖτερο ἀπὸ ἓνα συνηθι-

σμένο τσουκάλι σπιτιού.

Σέ λίγο ή φωτιά είναι άναμμένη καί τό «καζάνι» τοποθετημένο πάνω σ' αὐτήν.

Ὁ Ποκοπίκο ἀρχίζει νά χουφτιάζη, δέκα - δέκα, τ' ἀραπάκια καί νά τά πετάη μέσα σ' αὐτό. Τά θράζει σάν... σαλιγκάρια !

Ἡ Χουχού τ' ἀνακατεύει μέ μιὰ ξυλένια κουτάλα. Καί ιουρμουρίζει ἀναστενάζοντας:

— Κρίμας τόσοι γαμποὶ νά λίνωνται σοῦπα!

Ὁ νᾶνος γελάει :

— Τό ὁποῖον θά πιῇς... γαμποζούμι, ἀδερφούλα μου,

πού θά πάη καπινός!

Ὅμως τό νερό, σιγά - σιγά, ἀρχίζει νά καίη τώρα. Κ' οἱ «γαμποὶ» χοροπηδᾶνε μέσα στό καζάνι, οὐρλιάζοντας σάν λυσσασμένα... κουνούπια !

Ὁ Ζιζίν θυμῶνεται. Σάν θασιλιάς πού εἶναι ἔχει ὑποχρέωσι νά προστατέψῃ τοὺς ὑπηκόους του.

Καί νά: Σηκώνεται παλικαρίσια τό... παράστημά του μπροστά στό νᾶνο. Τοῦ φωνάζει ἄγρια :

— Κακέ... Γίγαντα ! Βγάλε ἀμέσως ἀπό τό καζάνι τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστές

Ὁ Γκαούρ καί ὁ «Γυάλινος Γίγαντας» μονομαχοῦν μέ ἀφάνταστη λύσσα καί μανία...

μου!

‘Ο Ποκοπίκο άπορεί :

— Γιατί θιάζεσαι, Μεγαλειότατε; ‘Ακόμα δέν... θράσανε. ‘Ωμούς θά τούς φάω;

‘Ο Ζιζίν άγριεύει :

— ‘Αυτό που σου λέω έγώ! Βγάλ’ τους γιατί θά μετανοιώσης!

‘Ο νάνος άρχίζει νά νευριά-
ζη :

— Σκάσε, θρέ άνθυπομικρόβιο! Σκάσε, θρέ... ίχνος έλάχιστο! του λέει.

‘Ομως ό μικροσκοπικός φύλαρχος δέν τό θάζει κάτω. Κορεύεται άκόμα..

‘Ωσπου ό Ποκοπίκο, χάνοντας την ύπομονή του, τόν άρπάξει άπό την τριγωνική του σκούφια. Καί μπλούμ, τόν πετάει κι αυτόν στο καζάνι.

— Βράσε κ’ εσύ νά θάλης μυαλό! του κάνει .

Μά ή τρυφερή καρδιά της Χουχούς συγκινείται. Κι άρπάζοντάς τον άμέσως με την κουτάλα της, τόν πετάει έξω άπό τό καζάνι.

— Ζήσε, καλέ Ζιζίνο μου! του λέει. Μπορεί καμιά βολά νά γίνω ή... Ζιζίνα σου. Μē συγχωρείτε κιόλας!

Ξαφνικά γνώριμα ποδοβολητά άκούγονται νά πλησιάζουν.

Καί νά: Πρίν περάσουν λίγες στιγμές, φθάνουν άλαφιασμένοι εκεί ό Γκαούρ κι ό Ταρζάν.

Τό ρεύμα του ποταμιού είχε πετάξει κι αυτούς στη Χώρα των Πιτσιρίκων. Ψάχνουν νά θρούνε τις δυο χαμένες συντρόφισσές τους : Τη Τζέιν

και την Ταταμπού.

‘Ο Ζιζίν και οι μικροσκοπικοί άραπάδες του τρομάζουν καθώς τούς βλέπουν. Τούς ήταν άδύνατο νά φαντασθούν πώς υπάρχουν στον Κόσμο τέτοιοι γίγαντες! ‘Ο Ποκοπίκο και ή Χουχού φαίνονται τώρα μπροστά τους σά... νάνοι!

‘Ο Γκαούρ βλέπει με θυμό τ’ άραπάκια που θράζουν στο καζάνι.

— Τί φτειάχνετ’ έδω; ρωτάει τη Χουχού που τ’ άνακατώνει με την ξυλένια κουτάλα.

— Κακαθιά, άφέντη μου! του άποκρίνεται.

‘Ομως τώρα έπεμβαίνει ό Ταρζάν. Καί με μιά γερή κλωτσιά του σπάει τό καζάνι και λευθερώνει τά ζεματισμένα άραπάκια...

Ταυτόχρονα, άρπάζοντας και τη Χουχού άπό τό τσοι-λούφι, κάνει νά την πετάξει πέρα.

‘Ο Ποκοπίκο παρεξηγιέται:

— ‘‘Άσε κάτω τό κορίτσι, κύριος! Μē τί δικαίωμα τό συλλαβαίνεις έκ του τσουλούφews;!

‘Αγανακτησμένος ό Γκαούρ άρπάζει τό νάνο άπό τό λαιμό. Τόν τινάζει με δύναμη κάτω...

‘Ο Ποκοπίκο κτυπάει στο χῶμα με τη φουσκωτή κοιλιά του. Κάνει τρία γκέλ σαν τόπι, μέχρι νά σταματήσει!

‘Ο Ζιζίν και τ’ άραπάκια του βλέπουν τις λαχτάρες και τά ρεζιλίκια που παθαίνουν ή Χουχού και ό Ποκοπίκο. ‘Ετσι, παύουν νά τούς φοβούνται πιά. Καί με τά τρομερά κον-

τάρια τους πού είναι χοντρά
καί μακρυά σαν... οδοντο-
γλυφίδες, χύνονται πάνω τους.
'Αρχίζουν νά τους κτυπάνε μέ
μίσος καί μονία!

‘Ο νᾶνος τραβάει τώρα ἀ-
γέρωχος τή θρυλική σκουρια-
σμένη χατζάρα του. Τήν καρ-
φώνει κάτω στή γῆ. Μουρμου-
ρίζει θαρρειά :

— “Ίσα Τζιτζιφιογκάκια !
Πιάστε οὐρά καί τρίψτε τοὺς
σβέρκους σας ἐπὶ τῆς χατζά-
ραῶς μου. Σφαχτῆτε μοναχοῦ-
λια σας. Νά γλυτώσετε κι ἀπ’
τά... σφαχτικά!

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΦΩΤΙΕΣ !

Τὸ ποτάμι πού χωρίζει τή
Χώρα τῶν νάνων ἀπὸ τή Χώ-
ρα τῶν Γιγάντων, εἶναι ἀφάν-
ταστα ὀρμητικό.

‘Ο Ταρζάν καί ὁ Γκαούρ,
χωρὶς καθόλου νά διστάσουν
πέφτουν, σαν τρελλοί, στ’ ἀ-
φρισμένα νερά του. Πασχίζουν
νά περάσουν κολυμπώντας ἀ-
πέναντι...

“Ὁμως τίποτα δέν καταφέρ-
νουν. Τὸ ἀδάμαστο ρεῦμα
τοὺς παρασέρνει. Παρά λίγο
νά πνιγοῦνε...

“Ετσι, σχεδὸν ἀμέσως, ἀναγ-
κάζονται νά ξαναγυρίσουν πί-
σω...

‘Ο Πόκοπικο ξεκαρδίζεται
στὰ γέλια :

— Χά, χά, χά! Πολύ σᾶς
γουστάρω, ἀδερφέ μου! Κο-
λυμπᾶτε ἀνώτερα κι ἀπὸ...
στρεΐδια !

“Ὁμως τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ
τὴν κατεύθυνσι τῆς Χώρας τῶν

Γιγάντων, ἀρχίζουν ν’ ἀνυψώ-
νται καπνοί. Λὲς κ’ ἔχουν
φουντάσει ἐκεῖ μεγάλες φω-
τιές!

‘Ο Ξυλοπόδαρος Ζίζιν τοὺς
ἐξηγεῖ :

— Φαίνεται πὼς κάτι ἐξαι-
ρετικό θὰ συμβαίνει στὴ Χώ-
ρα τοῦ «Γυάλινου Γίγαντα».
Μονάχα σὲ τέτοιες περιπτώ-
σεις ἀνάθουν φωτιές!

‘Ο Ποκοπικο ἀνησυχεῖ :

— Πὼς εἶπες, φίλε ; Γυάλι-
νος τυγχάνει ὁ μάγκας; Κή-
κα ἀδερφέ μου! Θὰ δυσκο-
λευτῶ πολὺ νά τὸν σφάξω !

“Ὁμως οἱ δυὸ γίγαντες δέν
ἔχουν ὀρεξί γι’ ἀστεῖα. Στί-
θουν σαν λεμονόκουπες τὰ κε-
φάλια τους γιὰ νά θροῦν κά-
ποιον τρόπο νά περάσουν τὸ
ποτάμι. Εἶναι θέβαιοι πὼς ἡ
Τζέιν καί ἡ Ταταμποῦ θρί-
σκον’ ἐκεῖ...

Πὼς ὅμως; Πὼς θὰ μπορέ-
σουν νά δαμάσουν τὰ μανια-
σμένα νερά του;

Μά νά : Τὴν ἴδια στιγμή ἔ-
να μικρὸ μαῦρο σημαδάκι πα-
ρουσιάζεται στὸν οὐρανὸ καί
στὸ θάθος τοῦ ὀρίζοντα... “Ο-
σο πλησιάζει, φαίνεται, φυσι-
κά, καί μεγαλειότερο.

“Ὡσπου πρώτῃ ἡ Χουχοῦ τὸ
ἀναγνωρίζει :

— Καλὲ ὁ Πίκ εἶναι καλὲ !
‘Ο... εὐφυῆς κόραξ!

Σὲ λίγο τὸ καλὸ μαῦρο
πουλί φθάνει κοντὰ στοὺς ἀ-
γαπημένους του φίλους. Κρά-
ζει χαρούμενο πού κατάφερε
νά τοὺς ἀνακαλύψῃ!

‘Ο Γκαούρ παίρνει στὴν ἀ-
γκαλιά τὸ πιστό του κοράκι.
Κ’ ἐνῶ τὸ χαϊδεύει μέ ἀγάπη,

μουρμουρίζει αναστενάζοντας:

— Καϋμένη Πίκ! Δέν ἦταν νάσουν πὶο μεγαλόσωμος καὶ δυνατός! Θά μπορούσες νά μᾶς ἀρπάξεις στὰ πόδια σου ἕναν — ἕναν. Καὶ φτερουγίζοντας νά μᾶς περάσης ἀπέναντι...

Ἄλλὰ νά: Τὸ μπουζουκοκέφαλο τοῦ Ποκοπικό κατεβάζει γρήγορα μιὰ περίφημη ἰδέα. Κ' ἐνῶ μ' ἕνα πῆδημα φθάνει κοντὰ στὸν Πίκ, τὸν ρωτᾷ σοβαρά :

— Εἶσαι λεύθερος, ἀδερφέ μου; Καθότι γουστάρω νά μοῦ κάνης μιὰ βολτίτσα, χάριν... ἀναψυχάρας!

Καὶ δείχνοντάς του τὴν ἀντικρινὴ Χώρα τῶν Γιγάντων, προσθέτει :

Ἄντιλήθεσαι ;

— Θέλω νά με πᾶς ἐκεῖ. Τὸ ξυπνο κοράκι καταλαβαίνει πάντοτε τί τοῦ λέει. Ἔτσι, τὸν ἀρπάζει σβέλτο στὰ πόδια του. Φτερουγίζει ἀμέσως ψηλά.

Ἡ Χουχοῦ ζηλεύει :

— Καλὲ στάσου Πικάκι μου! Στάσου νά πάρης κ' ἐμένα!

Ὁ Ποκοπικό τῆς φωνάζει :

— Δέν μᾶς σηκώνει καὶ τοὺς δύο. Θά κοφομεσιαστῇ τό... ζωντανό! Γιά φτερωτὸ γάϊδαρο τὸ πέρασες;

Ἡ πυγμαία ἐξηγεῖ στοὺς νᾶνο :

— Καλὲ ὄχι, χρυσό μου ! Οὐδόλως θά ἐπιβαρύνω τὸ πτηνόν. Θά με κρατεῖς ἐσὺ στὴν ἀγκαλία σου. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Πίκ περνάει μὲ μεγάλῃ

εὐκολία τὸν Ποκοπικό πάνω ἀπὸ τὸ φοβερὸ Ποτάμι. Καὶ πολὺ γρήγορα τὸν φέρνει στὴν ἀντικρινὴ Χώρα.

... ..

ΑΠΕΓΝΩΣΜΕΝΕΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ !

Ὅταν τὸ κοράκι τὸν ξαναφέρνει πίσω, ὁ νᾶνος φαίνεται κατενθουσιασμένος. Σφίγγει μὲ χαρὰ τὰ χέρια τοῦ Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν :

— Καὶ στὰ δικά σας, μάγκες! Καὶ στὰ δικά σας!

Οἱ δύο γίγαντες τὸν κυττάζουν χαμένα :

— Γιατί; Τί τρέχει; Τί εἶδες; Συμβαίνει τίποτα;

Ὁ Ποκοπικό ἐπαναλαμβάνει τὴν εὐχή του :

— Καὶ στὰ δικά σας, κορόϊδα ! Καὶ στὰ δικά σας !

Ἡ μελιστάλακτη Χουχοῦ ψιθυρίζει σὰν μακρινὴ ἡχώ :

— Ἀμήν! Καὶ στὰ δικά μου! Καὶ στὰ δικά μου!

Τέλος ὁ νᾶνος τοὺς ἐξηγεῖ :

— Εἶδα, ἀδερφέ μου, ἕναν ἀράπαρο νάυλον!

— Καὶ τί ἔκανε;

— Παντρεῦότανε, ὁ φουκαρᾶς... Ἐπαιρνε δύο νυφάδες... τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού! Οἱ ἀξυπόλυτοι προσκαλεσμένοι τοῦ χορεύανε γύρωθεν ἀπὸ μεγάλες φωτιές. Ἐξ οὗ καὶ οἱ μαῦροι καπινοὶ ποὺ γλέπαμε!

— Λοιπὸν; ρωτᾶνε μὲ ἀγωνία οἱ δύο γίγαντες.

— Τὸ λοιπὸν καί... στὰ δικά σας! τοὺς ἀποκρίνεται ὁ

‘Ο Γκαούρ δέχεται πίσω του την αναπάντεχη δολοφονική επίθεσι του “Αρχοντα της Ζούγκλας.

Ποκοπίκο.

‘Ο Γκαούρ και ο Ταρζάν δέν θέλουν περισσότερα για να καταλάβουν : Κάτι φοβερό γίνεται στην αντίκρυνη Χώρα του «Γυάλινου Γίγαντα». Πρέπει μ’ ἐκάθε τρόπο και γρήγορα να προλάβουν τὸ κακό.

“Εται, θουτᾶνε γιά δεύτερη φορά στὰ μανιασμένα νερά. Παλεύουν ἀπεγνωσμένα γιά νά περάσουν ἀπέναντι...

Μά και πάλι τίποτα ! Τὸ ἀδάμαστο ρεῦμα τοὺς παρασέρνει μὲ τρομακτικὴ ὀρμή. Γιά κάμποση ὥρα κινδυνεύουν νά πνιγούν. Καί εἶναι θαῦμα

πῶς καταφέρνουν νά σωθοῦνε καί νά ξαναβγοῦν στὴν ὄχθη τῆς Χώρας τῶν Πιτσιρίκων.

‘Ο νᾶνος τοὺς κοροϊδεύει πάλι :

— Σάν πολὺ στά... μπαίν μίε, τὸ ρίξατε, ἀδερφέ μου!

Καί ἡ Χουχού προσθέτει ὑποπαλά :

— Μᾶς συγχωρεῖτε κιδλας!

Οἱ δυὸ γίγαντες ἔχουν ἀρχίσει ν’ ἀπογοητεύονται. ‘Ο Ταρζάν μουρμουρίζει :

— Μόνο ἂν εἶχαμε κ’ ἐμεῖς φτερά! Μονάχα τότε θά μπορούσαμε νά περάσουμε στὴ Χώρα τοῦ γυάλινου Γίγαντα!

‘Η Χουχού ρίχνει μιὰ ἰδέα:

— Καλὲ ξεύρετε τί νὰ κάνουμε γιὰ νὰ διέλθουμε ἐπὶ τῆς ἀπεναντίας ὄχθειας ;

— Τί, μωρὴ Μαμζέλ ;

— Νά: νὰ περιμένουμε τὸν χειμῶν πού θὰ κάμῃ κρύο καὶ θὰ παγώσῃ τὸ Ποτάμι. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

— Κλάφφφ ! Ἀντηχεῖ ἡ παλάμη τοῦ Ποκοπικο στοῦ σθέρο της. Καὶ ἡ στράκα του τὸν κάνει νὰ πετάξῃ σπῖθες !

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ

ΑΛΥΣΙΔΑ !

Μὰ νὰ πού ξαφνικά στοῦ κεφάλι τοῦ νάνου κατεβαίνει μιὰ σωτήρια ἰδέα. Ὅμως δὲν λέει τίποτα σὲ κανέναν...

Μόνο ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ γύρω του...

— Καλὲ τί ζητᾷς, χρυσό μου; ρωτᾷ ἡ Χουχού.

— Μοῦ χρειάζεται ἓνα χορτόσχοινο...

— Γιατί, γλύκα μου; Τί θὰ τὸ κάνῃς; Μπᾶς καὶ θέλεις νὰ κρεμαστῇς ἐξ αἰτίας... ἐμοῦ;

Ὁ Ποκοπικό δὲν τὴν προσέχει. Μουρμουρίζει συλλογιόμενος :

— Ἀπαξ καὶ δὲν ὑπάρχει χορτόσχοινο, θὰ κάνω τὴ δουλειά μου μέ... ἀραπόσχοινο !

Ἀμέσως γυρίζει στὸν Γκαοὺρ καὶ στὸν Ταρζάν :

— Στοιχηματεύουμε πῶς μπορῶ νὰ σὰς περάσω ἀπέναντί; τοὺς ρωτᾷ.

Κανένας τους δὲν ἀποκρίνεται...

Ὁ διαβολεμένος νᾶνος συνηχίζει :

— Ἡ σιωπὴ σας πρὸς ἀπάντησί μου ! Πολὺ καλὰ ! Τότες θὰ στοιχηματέψω μονάχος μου: Ἄν κερδίσω, θὰ καταθέσω στοῦ σθέρο τῆς Χουχούς τοῖς μετρητοῖς... ὀγδόντα στράκες ! Κι ἂν χάσω τὸ στοίχημα, θὰ μοῦ... χρωστάει, ἡ Χουχού, ὀγδόντα στράκες !

Καὶ θάζει ἀμέσως σ' ἐνέργεια τὸ σχέδιό του :

Ἡ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ εἶναι γεμάτῃ ἀπὸ μικρὰ λεπτὰ θούρλα. Ὁ Ποκοπικό κόβει ὁλόκληρες ἀγκαλιὲς ἀπ' αὐτά. Ὑστερὰ κάθεται σταυροπόδι κάτω καὶ διατάζει τὴν πυγμαία :

— Τοῦ λόγου σου θὰ μοῦ κουβαλᾷς ἀραπάκια... Θὰ χρειαστῶ καμμιὰ πεντακοσαριά ἀπὸ δαῦτα.

Ἡ Χουχού — πρόθυμη ὅπως πάντα — ἀναλαμβάνει ὑπηρεσίαν : Κυνηγᾷ δεξιά καὶ ἀριστερά, τοὺς μικροσκοπικοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς. Τοὺς ἀρπάζει στὰ νύχια τῆς ὅπως ἡ γάτα τὰ ποντίκια. Καὶ τοὺς φέρνει στοῦ νᾶνο :

— Νά καλέ ! Θέλω νὰ ὀδῶ τί θὰ τοὺς κάνεις !

Σοβαρὸς ὁ Ποκοπικό ἀρχίζει νὰ δένῃ τὸ ἓνα ἀραπάκι μὲ τὸ ἄλλο : Δένει δηλαδὴ τὰ πόδια τοῦ ἑνὸς μὲ τὰ χέρια τοῦ ἄλλου...

Ὡσπου καταφέρνει νὰ φτειάξῃ ἔτσι μιὰ μεγάλῃ μακρὰ ἀνθρώπινῃ ἀλυσίδα.

Τὰ δεμένα ἀραπάκια στρυγγλίζουνε σπαρακτικά. Κ' ὁ νᾶνος τὰ μαλλώνει :

— Σκασμὸς ! Μὴ φωνάζε-

τε γιατί... θαραειακούω!

Ἡ Χουχού κυττάζει με θαυμασμό τὸ παράξενο αὐτὸ κατασκεύασμα :

— Ἀχ, καλὲ τί ὁμορφ... κολλιεδάκι! τοῦ λέει.

Καὶ προσθέτει παρακλητικά :

— Καλὲ θὰ μοῦ τὸ χαρίσης γιὰ τὸ λαιμό μου;!

— Ὅχι, τῆς κάνει ὁ νᾶνος. Γιὰ τὸ λαιμό σου θὰ σοῦ χάρισω ἄλλο μπιζού...

— Τί καλὲ; τὸν ρωτάει.

— Ἔνα, κομματί... σαπούνι!

Ἀμέσως διατάζει τὸν Πικ νὰ πιᾶσιν στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν του τὴ μίαν ἄκρη τῆς ἀνθρώπινης ἀλυσίδας. Νὰ πετᾶξιν ψηλά. Νὰ περάσιν πάνω ἀπὸ τὰ μανιασμένα νερά τοῦ Ποταμιοῦ. Νὰ τὴ φέρῃ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Νὰ τὴν τυλῇ-ξη, πολλὰς φορές, γύρω στὸν κορμὸ κάποιου ἀπὸ τὰ ἐκεῖ δέντρα...

Ἔτσι καὶ γίνεται... Κι ὅταν τὸ τετραπέρατο κοράκι φέρνει σὲ τέλος τὴν ἀποστολὴ του, ὁ νᾶνος φωνάζει στὸν Γκαοῦρ καὶ τὸν Ταρζάν :

— Ὅριστε τώρα, κύριοι! Πιστῆτε ἀπὸ τὸ «Ἀραπόσχοινο» μου... Σιγὰ - σιγὰ θὰ μπορέσετε νὰ περάσετε τὸ ποτάμι, χωρὶς νὰ σᾶς πάρουν μπάλλα τὰ νερά... Ἔτσι θὰ καταφέρετε νὰ φτάσετε στὴ Χώρα τοῦ μπάριμπα Νάϋλον! Τὰ περαιτέρω εἶναι δουλειὰ δική σας!

Οἱ δυὸ γίγαντες θαυμάζουν τὸ διαβολεμένο μυαλὸ τοῦ Ποκοπικού. Ἀπὸ τὴ χαρὰ τους

τὸν σηκώνουν ψηλά. Τὸν φυλᾶνε μὲ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη...

Ὁ νᾶνος κατσοσυφιάζει :

— Καλά, θρὲ ἀδερφέ! Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ κουραζόσαστε τοῦ λόγου σας. Αὐτὲς εἶναι γυναικεῖες δουλειές... Ἀμα, μὲ τὸ καλὸ, θροῦμε τὴ Τζέιν καὶ τὴν Ταταμποῦ, τὰ κανονίζουμε. Μὲ φυλᾶνε ἐκεῖνες καί.. ξεὑποχρεωνόσαστε!

Οἱ δυὸ γίγαντες θουτᾶνε ἀμέσως — χωρὶς καθυστέρησι—στὰ μανιασμένα νερά. Πιάνονται ἀπὸ τὸ «ἀραπόσχοινο». Κάνουν προσπάθειες νὰ προχωρήσουν....

Ὁμως ἀλλοίμονο : Ἡ ὁρμὴ τοῦ νεροῦ εἶναι ἀφάνταστα δυνατὴ. Καὶ ἡ ἀνθρώπινη ἀλυσίδα κόβεται...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Ταρζάν κινδυνεύουν πάλι νὰ πνιγοῦν. Μὲ καινουργίες ὑπεράνθρωπες κι ἀπεγνωσμένες προσπάθειες καταφέρουν νὰ ξαναγυρίσουν πίσω στὴν ὄχθη!

Ἡ Χουχού κυττάζει τὸν Ποκοπικό κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς :

— Τρομάρα νὰ σοῦρθη, χρυσό μου! Μίαν ὀπὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος ἔκανες πάλι! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νᾶνος ποῦ μένει ἀτάραχος, κυττάζει προστατευτικά τώρα, τοὺς δυὸ γίγαντες :

— Μὴ στεναχωρεῖσαστε, μάγκες! Τὸ ἀραπόσχοινο αὐτὸ ἦταν μονὸ κι ἀδύνατο. Θὰ φτειάξω τώρα τρία τέτοια. Θὰ τὰ πλέξω κοτσιδὰ!

Ὁ φύλαρχος Ζιζὶν μὲ τὰ καλαμποδάρα καὶ τὴν τριγωνι-

κή σκούφια, διαμαρτύρεται. Θέλει νά προστατέψη τὸ Λαὸ του...

“Ἔτσι, στέκει μπροστὰ στὸν Ποκοπικό. Καὶ κορδώνοντας τὸ μικροσκοπικό, κορμί του, θάζει τὰ χέρια στὴ μέση :

— “Ὁχι, κύριε! τοῦ λέει. Δὲν ἔχεις κανένα δικαίωμα νά...

“Ὁ νῆνος γνέφι χαρακτηριστικά στὴ Χουχού.

Ἐκείνη καταλαβαίνει. Καὶ ρουφώντας, γεμίζει μὲ πολὺ ἄερα τὰ πλεμόνια της. “Ὑστερα τὰ μάγουλά της φουσκώνουν καθὼς ἐκσφενδονίζει τὸν ἄερα αὐτὸν πρὸς τὸν Ζιζίν.

— Φφφσσσα!

“Ὁ «τρομερός» Φύλαρχος δὲν μπορεῖ ν’ ἀντισταθῇ στὸ... σίφωνα. Ἀνατρέπεται.

Ὁ Ποκοπικό ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Χά, χά χά! Χά, χά, χά!

Καὶ βοηθώντας τὸν μικροσκοπικὸν Ἀρχοντα νά σηκωθῇ, τὸν παρηγορεῖ :

— Πάλι καλὰ ποὺ δρέθηκες μπροστὰ της, φουκαρά μου! Ἄν τύχαινες ἀπὸ... πίσω της, θὰ σὲ πέταγε σαράντα μέτρα μακριά!

ΠΑΡΑ ΜΙΑ... ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ!

“Ὁ νῆμος ρίχνεται πάλι μὲ τὰ μούτρα στὴ δουλειά. Καὶ σὲ λίγο ἔχει ἔτοιμη τὴν tri-πλή ἀνθρώπινη ἀλυσίδα.

Τώρα τὸ «Ἀραπόσχοινο» εἶναι πιά γερό. “Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Χουχού βουτᾶνε στὰ νερά καὶ περνᾶνε εὐκόλα στὴν ἀντικρυνή ὄχθη.

Τέλος ἀρχίζει νὰ περνᾶει, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο κι ὁ Ποκοπικό...

Μὰ τὰ δεμένα ἀραπάκια τὸν ἔχουν μεγάλο ἄχτι γιὰ τὴ λαχτάρα ποὺ τοὺς ἔκανε. Καὶ καθὼς περνᾶει, πιασμένος ἀπ’ αὐτά, τοῦ δαγκώνουν μὲ λύσσα τὰ χέρια.

“Ὁ Ποκοπικό νοιώθει ἀφάνταστους πόνους. Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ; Ἄν πάψῃ νὰ κρατιέται, χάθηκε. Τὰ μανιασμένα νερά θὰ τὸν παρασύρουν. Σίγουρα θὰ πνιγῇ.

“Ὁμως οἱ πόνοι αὐτοὶ ἀπὸ τὶς δαγκωματιές, θολώνουν τὸ μυαλό του.

— Ἀμάν, θρὲ πιτσιρικάδες, λυπηθῆτε με! Ξεφωνίζει σπαρρακτικά. Ἀφήστε με νὰ θγῶ ἀπέναντι καὶ θὰ σᾶς ἀγοράσω... καραμέλλες.

Τέλος καὶ μὲ τὰ πολλὰ καταφέρνει νὰ προχωρήσῃ. Ἔτσι φθάνει κι αὐτὸς μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ γίγαντες καὶ τὴν πυγμαία στὴν ἀντικρυνή Χώρα.

“Ὁ νῆμος ἔχει κερδίσει τὸ στοίχημα ποὺ εἶχε θάλει μὲ τὸν ἑαυτὸ του. Καὶ μ’ ἓνα γρήγορο πήδημα, θρίσκεται πάνω στὴ ράχι τῆς Χουχούς. Ἀρχίζει ν’ ἀνεβοκατεβάξῃ τὴν χεροῦκλα του στὸν παχουλό σβέρκο της. Ταυτόχρονα μετράει καὶ τὶς στράκες :

— Κλάφ, μιά! Κλάφ, δυὸ! Κλάφ, τρεῖς! Κλάφ, τέσσερες! Κλάφ, πέντε, ἕξη, ἑφτά, ὀχτώ, ἑννέα, δέκα, ἔντεκα...

Φθάνει μέχρι τὶς σαράντα. Τὶς μισὲς δηλαδὴ ἀπ’ ὅσες εἶχε στοίχηματῆσι νὰ τῆς δώ-

ση...

Ο ἄμοιρος σθέρκος τῆς Χουχοῦς ἔχει κοκκινίσει σάν... παστρουμάς!

— Καλὲ δὲν σταματᾷς, χρυσό μου! τοῦ κάνει κλαψουρίζοντας. Κι αὐριο μέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι. Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Ὁ νᾶνος σταματῶντας τὸ μέτρημα, θάζει τὶς φωνές :

— Φτοῦ νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος ! Μὲ μπερδεψες, μωρὴ Μαμζέλ. Ἔχασα τὸ λογαριασμό ! Δὲν θυμᾶμαι πόσες σου δώσα : τριάντα ἑνιά, γιὰ σαράντα ;

Ἡ Χουχοῦ εἶναι πρακτικὴ :
— "Αἰντε : Πέο' σαράντα νὰ τελειώσουμε!

Ὁ Ποκοπίκο δὲν τὸ παραδέχεται :

— Μωρ' τί μᾶς λές ! Κι ἂν εἶναι τριανταεννιά ; Γιατί νὰ ζημιωθῇς μιὰ στράκα !

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» δὲν ἐπιμένει :

— Ἐν τάξει, τότες : Πέο' πὼς μοῦδωσες τριανταεννιά !

Ὁ νᾶνος πάλι δὲν συμφωνεῖ :

— Μωρὲ μπράβο ! Πολὺ ἔξυπνη εἶσαι ! Κι ἂν εἶναι σαράντα ; Γιατί νὰ μοῦ φᾶς μιὰ στράκα παραπάνω. Στὸ δρόμο θαρρεῖς πὼς τίς θρίσκω ;

...
"Ετοι, ὅλοι μαζί τώρα, προχωροῦν στοῦ ἑσωτερικοῦ τῆς ἀγνωστής Χώρας. Τραβᾶνε πρὸς τὸ σημεῖο ποῦ φαίνονται νὰ θγαίνουν οἱ καπνοί.

Καὶ νὰ : Γρήγορα φθάνουν κοντὰ στίς μεγάλες φωτιές...

Ἀμέτρητοι γιγαντόσωμοι ἄ-

ραπάδες πηδᾶνε καὶ οὐρλιάζουν γύρω σ' αὐτές ! Ἀπὸ μεγάλη φλασκιά πίνουν ἕνα πρωτόγονο δυνατό πιτό. Γλεντᾶνε γιὰ τοὺς γάμους τοῦ μεγάλου καὶ παντοδύναμου Ἀρχηγοῦ τους : Τοῦ τρομακτικοῦ γυάλινου Γίγαντα !

ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΓΩΓΗ !

Ὁ Γκαοῦρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Χουχοῦ καὶ ὁ Ποκοπίκο, κρύβονται πίσω ἀπὸ πυκνὰ χαμόκλαδα. Παρακολουθοῦν ἀνήσυχοι τὸ φοβερὸ κακὸ καὶ πανδαιμόνιο ποῦ γίνεται.

Τὰ μάτια τους τώρα πέφτουν πάνω στοῦ γίγαντα. Ἀλήθεια μοιάζει σὰ νᾶναι γυάλινος ! Γιατί τὸ κορμί του εἶναι διάφανο. Μπορεῖ νὰ βλέπῃ κανεὶς δὲ, τί θρίσκεται πίσω ἀπ' αὐτόν...

Τὰ μαλλιά του εἶναι καλοχτενισμένα. Κι ἀπὸ τ' αὐτιά του κρέμονται δυὸ μεγάλοι χρυσοὶ κρῖκοι.

Πλάϊ στὸν ἄλόκοτο αὐτὸν γίγαντα θρίσκονται καθισμένες ἡ Τζέιν καὶ ἡ Ταταμπού. Τὰ μάτια τους εἶναι θουρκωμένα καὶ κατακόκκινα...

Ὁ Μάγος τῆς Φυλῆς εἶναι ἕτοιμος. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου. Οἱ δυὸ πανέμορφες γυναῖκες, ἡ λευκὴ καὶ ἡ μελαψή, θὰ γίνουν παντοτεινὲς σκλάβες τοῦ τρομεροῦ Φύλαρχου.

Ὁ Ποκοπίκο μурμουρίζει θαυμαστικά :

— Μπράβο, τοῦ μπάρμπα Νάυλον ! Δυὸ - δυὸ τίς νυμφεύ-

ἀκίνητος. Παρακολουθεῖ με ὁρ
θάνοικτα μάτια τὸ μακελειὸ
ποῦ γίνεται...

Ὁ Πόκοπικο παραξενεύε-
ται :

— Μπαρμπαμεγαλειότατε,
τοῦ λέει, δὲν εἶσαι καθόλου
ἐν τάξει! Ὁ Γκαουράκος χα-
ροπαλεύει, κ' ἐλόγου σου
σπάξεις πλάξ! Πολὺ σέ γου-
στάρω, ἀδερφέ μου! Ἔτσι
μουρχεται νὰ τραθήξω τὴ
χατζάρα μου καὶ σοῦ ξαλα-
φρώσω τὸ σβέρκο ἀπ' τὴν κε-
φάλα!

Ἡ ψυχὴ τῆς Χουχούς ἔχει
πάει στὴν Κούλουρη, ποῦ λέ-

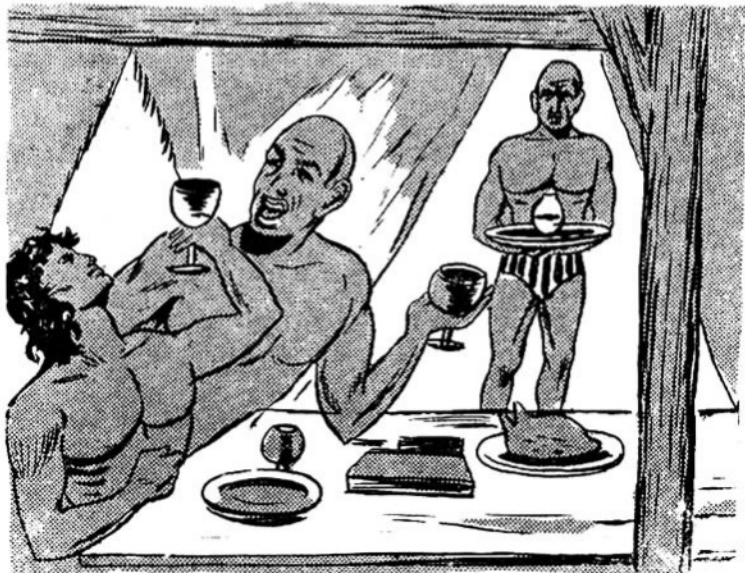
νε. Ἡ ἄμοιρη πυγμαία τρέμει
σὰν ψάρι στὴ στεριά καθὼς
ψιθυρίζει στὸ νᾶνο :

— Καλὲ τοῦ λόγου μου λέω
νὰ παγαίνουμε; σιγά - σιγά!
Ἀργέψαμε πολὺ, χρυσό, μου.
Θ' ἀνησυχῇ ὁ... Καθαρόαι-
μος!

Ο ΤΑΡΖΑΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΟΣ

Ὅμως ἡ τρομοκρατημένη
«Μαύρη Γόησσα» δὲν προ-
φθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια
της...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκαοῦρ

Ὁ Ταρζάν καὶ ὁ «Γυάλινος Γί γαντας» τρῶνε, πίνουνε καὶ
γλεντάνε σὰν καλοὶ καὶ ἀγαπημένοι φίλοι!...

καταφέρνει νά δώση στο πρόσωπο του αντιπάλου του μια τρομερή γροθιά.

Ο «Γυάλινος Γίγαντας» κλονίζεται. Είναι έτοιμος νά σωριασθή κάτω...

Ο υπέροχος Έλληνας είναι πιά φανερό πώς θα θγή νικητής στη μονομαχία. Ετοιμάζεται τώρα νά τοῦ δώση καὶ δεύτερη γροθιά στο ἴδιο μέρος. Πού σίγουρα θά ναι καὶ ἡ τελευταία...

Ο "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας σκύβει τώρα κάτω. Ἀρπάζει μὲ θιάσι στο δεξί του χέρι μιὰ μεγάλη πέτρα. Χύνεται, σάν σίφουνας, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γκαούρ. Καὶ τὸν κτυπάει δολοφονικά στο κεφάλι.

Ο μελαψὸς γίγαντας θγάζει θραχνὸ πομενένο θογγητό. Σωριάζεται ἀναίσθητος κάτω!

Ο Ταρζάν πετάει τώρα πέρα τὴ ματωμένη πέτρα. Γονατίζει μὲ δουλοπρέπεια μπροστά στὰ πόδια τοῦ κατάπληκτου «Γυάλινου Γίγαντα». Τοῦ ψιθυρίζει ταπεινά :

— Συχώρεσέ με, παντοδύναμε "Αρχοντα! Ἐκανα κάτι χωρὶς τὴν ἄδεια σου. Χωρὶς νά με διατάξης νά τὸ κάνω... Ὅμως δὲν μπορούσε νά γίνη ἄλλοιῶς... Φοβήθηκα μήπως ὁ κακοῦργος αὐτὸς ἀδελφός μου πρόφτανε νά σοῦ κάνη κακό. Θέλησα νά προλάβω...

Ο Φύλαρχος γουρλώνει ἀπὸ κατάπληξι τὰ μάτια του :

— Πῶς; Ἀδελφός σου. εἶπες; Χτύπησες λοιπὸν τὸν ἀδελφό σου γιὰ νά σώσης ἐμένα;

Ο Ταρζάν σκύβει περισσότερο καὶ φιλάει τὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν του :

— Ναι, "Αρχοντά μου! Γιατὶ δὲν ἤθελα νά χάσῃς τὴ ζωὴ σου ἐσύ, πού θά μᾶς ἔκανες τὴ μεγάλη τιμὴ νά παντρευτῆς τὶς δυὸ ἀδελφές μας!

Ο «Γυάλινος Γίγαντας» γυρίζει καὶ κυττάζει τὶς δυὸ γυναῖκες πού θρῖσκονται κάτω ἀναίσθητες ἀπὸ τὶς γροθιές του :

— Εἰσαστε λοιπὸν ἀδέλφια ὅλοι; ρωτᾷ χαμένα.

— Ναι, πολυχρονεμένε Βασιλιά! Ὅμως ὁ ἀδελφός μου αὐτὸς δὲν ἤθελε νά γίνῃς γαμπρός μας. Γι' αὐτὸ τὸν χτύπησα!....

Ο Ποκοπίκο, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα, ψιθυρίζει στὴ Χουχού :

— Μυστηριώδη μυστήρια, ἀδερφούλα μου! Δὲν ἀντιλήθομαι τίποτις!..

.. Ἡ πυγμαῖα τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι :

— Τέτοιος θλάξ πού εἶσαι, πῶς ν' ἀντιληπθῇς! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ο «Γυάλινος Γίγαντας» ἀγκαλιάζει τώρα μὲ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη τὸν Ταρζάν. Τρίβει τὴ μύτη του πᾶνω στὴ δική του. Εἶναι σὰ νά τὸν... φιλή!

Τέλος, διατάζει τοὺς γιγαντόσωμους μαύρους του :

— Νὰ φέρετε ἀμέσως τὶς δυὸ γυναῖκες στο Παλάτι μου. Αὐτὸν τὸν κακοῦργο νά τὸν ἀφήσῃ ἐδῶ. Πρέπει καὶ τὰ ὄρνια νά χορταίνουν πότε—πότε!....

“Υστερα γυρίζει στον λευκό σωτήρα του:

— Είσαι ο καλύτερος φίλος μου! του λέει. “Ελα νά σέ φιλοξενήσω στο Παλάτι μου.

Καί ξεκινούν άργά κ' οί δυό....

Στό μεταξύ οί ‘Αραπάδες έχουν σηκώσει την Ταταμπού καί τή Τζέιν. Προχωρούν μπροστά....

‘Ο άναίσθητος Γκαούρ μένει τώρα μόνάχος έκεί κάτω. Κοντά στις φωτιές πού άρχίζουν νά σβήνουν....

Κοντεύει νά νυκτώσει πιά!... Τό σκοτάδι, σιγά—σιγά, έρχεται ν' άγκαλιάσει την άγρια τρομακτική φύσι!...

‘Ο Ποκοπίκο καί ή Χουχού άφήνουν νά σκοτεινιάσει καλά. Τέλος θγαίνουν μέ κάθε προφύλαξι, από την κρυψώνα τους Ιρέχουν στό μέρος πού θρίσκεται κάτω άκίνητο τό μελαψό κορμί του “Έλληνα.

‘Ο νάνος σκύβει κι άφουγγράζεται μέ άγωνία την καρδιά του. Ψιθυρίζει πένθιμα :

— Δυστυχώς!... Χτυπάει άκόμα ή άτιμη!...

‘Η πυγμαία πού έχει φάει πολλές φορές ξύλο από τον Γκαούρ, θρίσκει εύκαιρία νά χύσει τό φαρμάκι της:

— “Ετσι είναι γλύκα μου: «Κακό σκυλί, ψόφο δέν έχει»! Μē συγχωρείτε κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο την πληρώνει τοίς μετρητοίς:

— Σωστή παροιμία! ‘Εξ αίτίας τούτου ζής άκόμα κ' έλόγου σου. ‘Αλλοιώς θά σέ είχα... σφάξει!

Μά δλ' αυτά είναι λόγια κι

άστεία. ‘Η Χουχού έχει χροσή καρδιά στό βάθος της. Καί άναλαμβάνει άμέσως ύπηρεσία...

— Πλένει πρώτα την πληγή του κεφαλιού του Γκαούρ. Καί μαζεύοντας από γύρω θαυματουργά βότανα, πού ξέρει, τά βάζει πάνω σ' αυτήν.

‘Ο μελαψός γίγαντας δέν θ' άργήσει τώρα νά συνέλθη.

‘Ο νάνος κυττάζει μέ θαυμασμό τή Χουχού. Την καμαρώνει πού τά καταφέρνει τόσο καλά στη γιατρυσήνη. Κ' ένθουσιασμένος, μουρμουρίζει κάπως πιο δυνατά :

— Νά μου ζήσης, ‘Ανθυποχούλχα μου! ‘Ο Θεός νά σου κόβη μέρες καί νά σου δίνη... μυσά!...

ΕΝΑ ΒΟΓΓΗΤΟ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ !

‘Ο τρομερός «Γυάλινος Γίγαντας» φθάνει μέ τον άγαπημένο του Ταρζάν στό Παλάτι. Μπαίνουν μέσα.

Οί μαύρο του έχουν κιόλας συνεφέρει τις δυο πανώριες γυναίκες :

‘Οί δυό φίλοι κάθονται μπροστά σ' ένα πλούσιο τραπέζι. Τρώνε μέ μεγάλη όρεξι καί κέφι ! Κάνουν καί σχέδια γιά νά Νά κατακτήσουν όλες τις Ζούγκλες. Νά γίνουν, αυτοί μόνάχα, οί δυό παντοδύναμοι Βασιλιάδες της!

‘Η Ταταμπού καί ή Τζέιν κυττάζουν χαμένα τον Ταρζάν. Δέν πιστεύουν στό μάτια τους. Ούτε στ' αυτιά

τους.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν κρατιέται σὲ μιὰ στιγμή. Τοῦ φωνάζει ἀγρία:

— Πέσο' μου, Ταρζάν! Εἰσαι λοιπὸν στ' ἀλήθεια φίλος μ' αὐτὸν τὸν κακοῦργο;

Ὁ λευκὸς γίγαντας μανιάζει. Πετιέται ὀρθός. Ἀρχίζει νὰ τὴν κτυπᾷ μὲ δύναμι καὶ λύσσα. Τὸ πρόσωπο τῆς πανέμορφης γυναίκας γεμίζει αἱματὰ!

Ὁ «Γυάλινος Γίγαντας» ποὺ στὸ μεταξύ ἔχει μεθύσει καγχάζει ἱκανοποιημένος:

— Χό, χό, χό! Μπράβο, φίλε μου! Μπράβο!

Ἡ Ταταμποῦ εἶναι ἔτοιμη νὰ χυθῇ πάνω στὸν Ταρζάν. Νὰ τοῦ θυγᾷ τὰ μάτια ἀπ' τὸ κακό της...

Μὰ δὲν προφθαίνει... Ὁ μανιασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ σπρωξιές καὶ κλωτσιές στέλνει καὶ τὶς δυὸ γυναῖκες στὸ πλατὺν διαμέρισμα τοῦ Παλατιοῦ. Καὶ τὶς

παρτάει ἐκεῖ, οὐρλιάζοντας:

— Θὰ παντρευτῆτε τὸν μεγάλο Ἀφέντη σας! Ἀλλοιῶς θὰ σᾶς σφάξω ἐγώ. Μὲ τὰ ἱδια μου τὰ χέρια!

Τέλος ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν «Γυάλينو Γίγαντα». Συνεχίζουν τὸ φαγοπότι τους.

... ..
Οἱ ὄρες περνᾶνε γρήγορα. Κοντεύουν πιά μεσάνυχτα!

Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι μαῦροι φρουροὶ ποὺ στέκουν ἀκίνητοι ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τοῦ Παλατιοῦ ἔχουν ἀρχίσει νὰ νυστάζουν...

Ξαφνικά τὰ γλαρωμένα μάτια τους γουρλώνουν ἀπὸ τρόμο!

Κάπου ἐκεῖ κοντὰ τους ἀκούστηκε ἓνα βραχνὸ πονεμένο βογγητό.

— "Ωωωχχχ!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Καλλιτεχνικὰ διδλωδετημένοι πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Πειραιῶς 18 Ἀθῆναι, ἀντὶ βρχ. 15 ἑκάστος.

Ἐπίσης καὶ τὰ παλαιὰ τεύχη Γκαοῦρ - Ταρζάν ἀντὶ βρχ. 1,50.

Ἔχουν κυκλοφορήσει μέχρι σήμερα 10 τόμοι καὶ πλέον τῶν ὀγδοήκοντα τευχῶν.

Οἱ ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν νὰ δίδουν τὰς παραγγελίας τους εἰς τὰ κατὰ τόπους Ὑποπρακτορεῖα τοῦ «ΝΕΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ».

ΤΙΜΗ ΤΟΜΩΝ ΔΡΧ. 15.

ΤΙΜΗ ΠΑΛΑΙΩΝ ΤΕΥΧΩΝ ΔΡΧ. 1,50.

- 'Η καρδιά σας θά κτυπήσῃ δυνατά!
- 'Ο νους σας θά σαστίσῃ!
- Τὸ αἷμα θά παγώσῃ στὶς φλέβες σας!

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ποῦ θά κυκλοφορήσῃ σὲ ὁλόκληρῃ τὴν 'Ελλάδα τὸ καταπληκτικώτερο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ «ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ» ποῦ ἔχει γίνεῖ θρύλος στὰ 'Ελληνόπουλα καὶ στὶς 'Ελληνοπούλες.
ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν διαβάσατε μιὰ τόσο τρομακτικὴ καὶ συναρπαστικὴ περιπέτεια, γραμμένη ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

'Απὸ τὸ 97ο τεύχος μεγάλῃ καὶ ἱστορικῇ ἐξόρμησιν τοῦ
«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΑΠΙΣΤΕΥΤΕΣ ΕΚΠΛΗΣΕΙΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Προσεχῶς, καὶ παράλληλα μὲ μιὰ νέα μεγάλῃ ἐξόρμησιν τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ», θά κυκλοφορήσουν τὰ καταπληκτικώτερα τεύχη ἀπὸ ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσῃ ποτὲ στὴν 'Ελλάδα.
Μὲ τὸν τίτλο :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Συναρπαστικὲς περιπέτειες ἑνὸς ἡρωικοῦ 'Ελληνόπουλου ποῦ ἀγωνίζεται γιὰ τὴ Λευθερίαν καὶ τὴ Δικαιοσύνη.

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Θά μείνετε κατάπληκτοι μπροστὰ στὰ ὑπεράνθρωπα κατορθώματα τοῦ ὑπέροχου καὶ ἡρωικοῦ 'Ελληνόπουλου ποῦ θά διαβάσετε στὸ ἀριστοργηματικὸ εἰκονογραφημένο τεύχος :

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟΜΑΣ

Ο ΗΡΩΑΣ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
Θὰ τὸν γράφῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΕΠΙΣΗΜΗ : 'Απὸ τὸ τεύχος 97 τοῦ ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ, περιμένετε μεγάλες ἐκπλήξεις.

"ΧΡΥΣΟΘΗΡΕΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ,"

Τὸ νέο ὑπέροχο βιβλίον τοῦ συγγραφέα

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ἀπαραίτητο στοὺς μαθητὰς καὶ τὶς μαθήτριες τῶν
Δημοτικῶν καὶ Γυμνασίων.

Ὑπεραπαραίτητο σὲ κάθε Σχολικὴ Βιβλιοθήκη.

250 σελίδες ἐγχρωμες μὲ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Πατριωτικὰ Χριστιανικὰ — Διδακτικὰ Σατυρικὰ
κ.λ.π. κ.λ.π.

Κατάλληλα γιὰ ἀπαγγελίαι σὲ σχολικὰς ἐορτὰς, ἐξε-
τάσεις καὶ μαθητικὰς ἐπιδείξεις.

Τιμὴ Δραχ 50

Γράψατε καὶ ἐμβάσατε ὅξιν του εἰς Ἑκδοτικὸν Οἶκον
«ΑΓΚΥΡΑ» Πειραιῶς 18.

ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΟΣΤΑΛΗ ΑΜΕΙΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Γ Κ Α Θ Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Δ Δ ΤΗΝ ΥΔΞΗ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Δ Δ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἑκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18— Ἀθῆναι
Ση.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἑκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 91

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σε δλόκληρη τήν 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ! 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ' 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΩΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ-ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΣΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ'ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΚΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694